

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ
ПОСЕБНО ОДЕЉЕЊЕ
Кж1 По2 4/2010
Дана 30.06.2010. године
БЕОГРАД

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

08-10-2010

ПРИМЉЕНО

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија: Синише Важића, председника већа, Сође Манојловић, мр Сретка Јанковића, Омера Хаџиомеровића и др Миодрага Мајића, чланова већа, уз суделовање вишег судијског саветника Росанде Џевердановић – Савковић, као записничара, у кривичном предмету оптуженог **Репановић Радојка и др.**, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ, одлучујући у другом степену о жалбама тужиоца за ратне злочине, окривљеног Радојка Репановића, окривљеног Милорада Нишавића и браниоца окривљеног Радојка Репановића, адвоката Игора Исаиловића, Ненада Војновића и Градимира Налића, браниоца окривљеног Слађана Чукарића, адвоката Ђорђа Дозета, браниоца окривљеног Милорада Нишавића, адвоката Татомира Лековића, браниоца окривљеног Мирослава Петковића, адвоката Фолић Горана, супруге окривљеног Радојка Репановића – Драгице Репановић и мајке окривљеног Мирослава Петковића – Вере Петковић, изјављених против пресуде Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Кт.В. 2/06 од 23.04.2009. године, у јавној седници већа одржаној у дане **28, 29 и 30. јуна 2010. године**, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мирољуба Виторовића, оптужених Репановић Радојка, Чукарић Слађана, Нишавић Милорада, Митровић Радослава и Петковић Зорана, као и бранилаца оптужених адвоката Исаиловић Игора, Градимира Налића, Ђорђа Дозета, Биљане Костић, Горана Петронијевића и Милана Бирмана, донео је

ПРЕСУДУ

I

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосноване жалбе Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Слађана Чукарића - адвоката Ђорђа Дозета, окривљеног Милорада Нишавића и његовог браниоца адвоката Татомира Лековића, браниоца окривљеног Мирослава Петковића - адвоката Фолић Горана и мајке окривљеног Мирослава Петковића - Вере Петковић и пресуда Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Кт.В. 2/06 од 23.04.2009. године, у односу на окривљене Слађана Чукарића, Милорада Нишавића, Мирослава Петковића,

Радослава Митровића, Ненада Јовановића и Зорана Петковића, **ПОТВРЂУЈЕ**.

II

УВАЖАВАЈУ СЕ жалбе окривљеног Радојка Репановића, његових бранилаца адвоката Игора Исаиловића, Ненада Војновића и Градимира Налића и супруге окривљеног Драгице Репановић и **УКИДА СЕ** пресуда Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Кт.В. 2/06 од 23.04.2009. године у односу на окривљеног Радојка Репановића, па се предмет у овом делу **ВРАЋА** првостепеном суду на поновно суђење.

III

Према окривљеном Радојку Репановићу **ПРОДУЖАВА СЕ** притвор до даље одлуке првостепеног суда.

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I

ПРВОСТЕПЕНА ПРЕСУДА, ИЗЈАВЉЕНЕ ЖАЛБЕ И ПОДНЕТИ ОДГОВОРИ

Пресудом Окружног суда у Београду, Већа за ратне злочине Кт.В. 2/06 од 23.04.2009. године, окривљени Репановић Радојко, Чукарић Слађан, Нишавић Милорад и Петковић Мирослав, оглашени су кривим за извршење кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ, па је суд окривљеног Репановић Радојка и Чукарић Слађана осудио на казне затвора у трајању од по двадесет година, оптуженог Нишавић Милорада на казну затвора у трајању од тринаест година и оптуженог Петковић Мирослава на казну затвора у трајању од петнаест година у коју им је урачунато време проведено у притвору почев од 26.10.2005. године, када су лишени слободе, па надаље. Суд је на основу члана 355 тачка 3 ЗКП-а, ослободио оптужбе оптуженог Митровић Радослава, оптуженог Јовановић Ненада, оптуженог Петковић Зорана, да су извршили кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ. На основу члана 354 став 1 ЗКП-а, према оптуженом Папић Рамизу суд је одбио оптужбу да је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у саизвршилаштву у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Против ове пресуде, жалбу су изјавили:

-Гушилаштво за ратне злочине, због одлуке о кривичним санкцијама у односу на оптуженог Милорада Нишавића и Мирослава Петковића са предлогом да жалбени суд првостепену пресуду преиначи и окривљенима изрекне казне затвора у дужем трајању и због битне повреде одредаба кривичног поступка и погрешно утврђеног чињеничног стања у односу на оптуженог Радослава Митровића, Ненада Јовановића и Зорана Петковића, са предлогом да жалбени суд првостепену пресуду укине у ослобађајућем делу и врати је првостепеном суду на поновно одлучивање.

-окривљени Радојко Репановић и његови браниоци адвокати Игор Исаиловић, Ненад Војновић и Градимир Налић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да жалбени суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак пред измењеним већем.

-супруга окривљеног Радојка Репановића, Драгица Репановић због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да жалбени суд преиначи првостепену пресуду и окривљеног ослободи кривичне одговорности.

-бранилац окривљеног Слађана Чукарића, адвокат Ђорђе Дозет због битних повреда одредаба кривичног поступка и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са предлогом да жалбени суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак пред измењеним већем.

-окривљени Милорад Нишавић, по свим законским основама, са предлогом да првостепена пресуда буде укинута и предмет враћен на поновно суђење или буде преиначена, тако што ће окривљени бити ослобођен,

-бранилац окривљеног Милорада Нишавића, адвокат Татомир Лековић, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно утврђеног чињеничног стања и повреде кривичног законика, са предлогом да жалбени суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак.

-бранилац окривљеног Петковић Мирослава, адвокат Фолић Горан, због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, са предлогом да жалбени суд првостепену пресуду укине и врати на поновни поступак или исту преиначи и ослободи окривљеног кривичне одговорности,

-мајка окривљеног Петковић Мирослава, Вера Петковић, без навођења жалбеног основа, са предлогом да суд окривљеном смањи казну изречену првостепеном пресудом,

На жалбу Тужилаштва за ратне злочине, одговоре су поднели:

-окривљени Милорад Нишавић и његов бранилац, са предлогом да се жалба Тужилаштва за ратне злочине одбије,

-окривљени Митровић Радослав и бранилац окривљеног Митровића, адвокат Горан Петронијевић са предлогом да се жалба Тужилаштва за ратне злочине одбије,

-бранилац окривљеног Ненада Јовановића, адвокат Вељко Ђурђић, са предлогом да се одбије жалба Тужилаштва за ратне злочине и

-бранилац окривљеног Зорана Петковића, адвокат Милан Бирман, са предлогом да се жалба Тужилаштва за ратне злочине одбије.

Тужилаштво за ратне злочине актом Ктрз.бр.5/05 од 09.12.2009. године, предложило је да жалбени суд као неосноване одбије жалбе окривљеног Радојка Репановића и његове супруге Драгице Репановић и његових бранилаца адвоката Игора Исаиловића, Ненада Војновића и Градимира Налића, браниоца окривљеног Мирослава Петковића, адвоката Горана Фолића и његове мајке Вере Петковић, окривљеног Милорада Нишавића и његовог браниоца адвоката Татомира Лековића и браниоца окривљеног Слађана Чукарића, адвоката Ђорђа Дозета, а да уважавањем жалбе Тужилаштва за ратне злочине у односу на окривљеног Милорада Нишавића и окривљеног Мирослава Петковића преиначи пресуду Окружног суда у Београду, Веће за ратне злочине К.В.бр.2/06 од 23.04.2009. године у погледу одлуке о кривичној санкцији, тако што ће окривљеном Милораду Нишавићу и окривљеном Мирославу Петковићу изрећи строжије казне затвора, а да исту пресуду укине у ослобађајућем делу – тачка II диспозитива првостепене пресуде у односу на окривљеног Радослава Митровића, окривљеног Ненада Јовановића и окривљеног Зорана Петковића, те предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање у односу на ову тројицу оптужених.

Апелациони суд у Београду – Веће за ратне злочине одржало је јавну седницу већа у складу са одредбом члана 375 став 1 ЗКП-а, у присуству заменика Тужиоца за ратне злочине Мирољуба Виторовића, оптужених Репановић Радојка, Чукарић Слађана, Нишавић Милорада, Митровић Радослава, Петковић Зорана, те бранилаца оптужених адвоката Игора Исаиловића, Градимира Налића, Ђорђа Дозета, Биљане Костић, Горана Петронијевића и Милана Бирмана, на којој је размотрило списе предмета, па је након разматрања навода жалби, одговора на жалбу и мишљења Тужилаштва за ратне злочине и објашњења навода жалби које су дали Тужилац за ратне злочине, бранилац оптуженог Репановић Радојка, адвокат Градмир Налић, бранилац оптуженог Чукарић Слађана, адвокат Ђорђе Дозет, бранилац оптуженог Милорада Нишавића, адвокат Татомир Лековић, бранилац окривљеног Петковић Зорана, адвокат Милан Бирман, те оптужени Радојко Репановић, Слађан Чукарић, Нишавић Милорад, Радослав Митровић и Зоран

Петковић а након што је побијану пресуду испитао у границама прописаних одредбом члана 380 ЗКП-а, нашао:

Жалбе Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Слађана Чукарића, окривљеног Милорада Нишавића и његовог браниоца, браниоца окривљеног Мирослава Петковића и мајке окривљеног Мирослава Петковића – Вере Петковић су неосноване, док су жалбе окривљеног Радојка Репановића, његових бранилаца и његове супруге Драгице Репановић, основане.

II

РАЗЛОЗИ ЗА ОДБИЈАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ЖАЛБИ И ПОТВРЂИВАЊЕ ДЕЛА ПРВОСТЕПЕНЕ ПРЕСУДЕ (ДЕО I ИЗРЕКЕ ПРЕСУДЕ)

2.1. Жалба окривљеног Слађана Чукарића – адвоката Ђорђа Дозета

2.1.1. Истицање битних повреда одредаба кривичног поступка

У жалби браниоца окривљеног Слађана Чукарића, адвоката Ђорђа Дозета најпре се истиче да првостепена пресуда садржи апсолутно битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 368 став 1 тачка 8 ЗКП-а, која се огледа у томе што је оптужба прекорачена. Наиме, бранилац окривљеног наводи да је првостепени суд у тачки 2 А изреке пресуде окривљеног Чукарића огласио кривим да је заједно са осталим окривљенима ушао у део куће Фаика Берише, вршио престрес, а „потом је запалили“, при чему наводи да оптужба ову радњу није ставила на терет окривљеном Чукарићу. Међутим, Веће овога суда овакву гврдњу браниоца окривљеног сматра неоснованом, имајући у виду да је у прецизираној оптужници Тужиоца за ратне злочине од 03.03.2009. године и радња паљења куће Фаика Берише стављена на терет окривљеном Чукарић Слађану, Петковић Мирославу и Нишавић Милораду, с тим што је описана на другом месту у односу на оно где се то наводи у првостепеној пресуди, након што су описане остале радње окривљених. Оваква измена која се односи на редослед и место где су одређене радње које су иначе окривљенима стављене на терет наведене у изреци пресуде, по становишту Већа овога суда, не представља повреду идентитета оптужбе и пресуде.

Такође су неосновани наводи браниоца окривљеног Чукарића којима се истиче повреда идентитета оптужбе и пресуде, а према којима је је у тачки 2 д, изреке пресуде нејасно кога је окривљени Чукарић одвео иза камиона (у делу где се описује убиство Берише Јашара). На овом месту бранилац окривљеног гврди да је изменом формулације у односу на ону коју је дао Тужилац, Суд извршио повреду чињеничног идентитета оптужбе и пресуде. Насупрот овим гврдњама, Веће овога суда је мишљења да се и из диспозитива прецизиране оптужнице (тачка 3), а и из изреке првостепене пресуде у тачки Б 2 (д), може

инвести несумњив закључак да је Бериша Јашара довео Јовановић Тодор, а да га је затим окривљени Чукарић Слађан одвео иза камиона у који су утоварани посмртни остаци чланова породице Бериша из пицерије, и у Беришу испалио неколико хитаца из аутоматске пушке у пределу груди, услед чега је овај задобио смртоносне повреде. У том смислу, не може се прихватити тврдња браниоца окривљеног да се у конкретном случају ради о повреди чињеничног идентитета оптужбе и пресуде.

Веће овога суда неоснованим сматра и навод браниоца окривљеног Чукарића да је до још једне повреде идентитета оптужбе и пресуде дошло и у тачки 2 (б) изреке пресуде, имајући у виду да је тужилац убиство Бујара Берише ставио на терет Петковић Зорану, а суд на терет непознатим извршиоцима. Ово стога што је првостепени суд на овај начин поступио, имајући у виду да је окривљеног Петковић Зорана ослободио одговорности, између осталих и за ово кривично дело, налазећи да за његову одговорност нема довољно доказа, при чему је из свих изведених доказа несумњиво закључио да су на лицу места била присутна, и у извршењу кривичних дела учествовала и друга лица чији идентитет није могао да утврди. Стога се не може ни у овом случају прихватити теза одбране да је реч о повреди чињеничног идентитета оптужбе и пресуде. (Овакво описивање догађаја претходно дефинисаног од стране Тужиоца, може се тумачити искључиво као дозвољено чињенично прилагођавање које је Суд извршио имајући у виду резултате спроведеног доказног поступка.

Поред истицања постојања повреде идентитета пресуде и оптужбе о којима је било речи, у жалби браниоца окривљеног Чукарић Слађана истиче се и то да се првостепена пресуда заснива на доказима на којима се не може засновати. Бранилац окривљеног истичући овај жалбени разлог наводи да су у првостепеном поступку коришћени искази сведока који су саслушавани пред Хашким истражитељима, при чему, Суд није учинио оно на шта га обавезује ЗКП у ситуацији када сведоци држављани Србије, који имају пребивалиште на територији Србије одбијају да сведоче пред судом. Међутим, Веће овога суда сматра да првостепени суд није начинио наведену повреду поступка користећи овако прибављене доказе. Ово стога што је одредбом члана 14 а Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку за ратне злочине, а на шта се првостепени суд и позива на страници 74. пресуде, предвиђено да Тужилац за ратне злочине може предузети кривично гоњење на основу података и доказа прикупљених од стране тужиоца МКТЈ, те да су докази прикупљени и изведени од стране МКТЈ могу након уступања користити као докази у кривичном поступку пред домаћим судом, под условом да су прикупљени или изведени на начин предвиђен Статутом и Правилником о поступку и доказима МКТЈ, док се постојање или непостојање чињеница које се доказују тим доказима цени у складу са чланом 18 ЗКП-а. Стога је Веће овога суда, супротно наводима у жалби браниоца, мишљења да су овако прикупљени докази могли бити коришћени у првостепеном поступку и приликом доношења одлуке првостепеног суда.

2.1.2. Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

Када је реч о тачки Б 1 изреке првостепене пресуде која се односи на извођење и касније лишавање живота притвореника Ељшани Абдулаха, у жалби браниоца окривљеног Чукарић Слађана истиче се да је у овом делу пресуда заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању. Наиме, бранилац окривљеног указује најпре на разлике у погледу овог догађаја које постоје у исказима сведока Ђорђевић Новице и Вељковић Велибора, где сведок Вељковић указује да је Чукарић заједно са Петковићем и Тановићем извео притвореника Ељшанија, који је одмах потом убијен у дворишту Полицијске станице, док сведок Ђорђевић Новица наводи да је са звоника гледао како полицајац „Јајце“ изводи из зграде ОУП-а Ељшани Абдулаха и одводи га од 100 – 150 метара даље и код куће Неада Берише пуца му у груди, а потом у главу. Поред тога, бранилац у жалби истиче да је са звоника, са кога наводно Ђорђевић види извршење овог кривичног дела, немогуће препознати окривљеног Чукарића кога сведок од раније не познаје и указује да је чињенично стање у овом делу погрешно и непотпуно утврђено и имајући у виду да је на пример, сведок Бериша Фејзулах пред судом изјавио да је Ељшани убијен 25.03.1999. године испред своје куће, док је сведок Гогић Милован негирао чињеницу да је Ељшани уопште боравио у згради ОУП-а дана 26.03.1999. године.

Поред тога, бранилац окривљеног истиче да погрешно и непотпуно чињенично стање произлази и из превида Суда да су све радње које је извршила група полицајаца кренувши испред Полицијске станице у правцу куће породице Бериша учињене у низу. Стога, убиство Ељшанија на начин како је описано доводи до закључка да, или Чукарић није убио Ељшанија пред Белом кућом, или он до куће породице Бериша није ни дошао заједно са осталима, већ пре или након њих.

Међутим, Веће овога суда је мишљења да су наведене тврдње изнете у жалби браниоца окривљеног неосноване из следећих разлога:

Првостепени суд је према схватању Већа овога суда детаљно и јасно образложио најпре како је и зашто утврдио да је Ељшани Абдулах убијен наведеном приликом, ко је ово кривично дело извршио, те из којих разлога је прихватио и у којем делу исказе појединих сведока. Наиме, првостепени суд је најпре образложио да је чињеницу да је у Полицијској станици било притворено лице, утврдио како из исказа сведока Ђорђевић Новице, тако и из исказа сведока Вељковић Велибора. Чињеницу да Вељковић и Ђорђевић говоре различито о томе где је ово кривично дело извршено, суд детаљно анализира (страна 98. првостепене пресуде) приписујући ове несагласности, разликама у памћењу другачијих детаља истог догађаја, као и великом броју преживљених догађаја. У том смислу првостепени суд оправдано наводи да је животно и разумљиво да је сведок Вељковић Велибор заборавио и помешао детаље самог догађаја, што је последица и протеча времена и могућности да након овог протеча одређене сегменте тачно и у потпуности верно интерпретира. При томе, првостепени суд, по мишљењу и Већа овога суда, сасвим оправдано

чињеницу да сведок меша одређене детаље самог догађаја приписује и претрпљеној трауми, о чему је сведок и сам говорио приликом саслушања, наводећи да је то за њега био страشان догађај и да тако нешто у животу није видео. Међутим, суд и поред ове чињенице наводи да услед тога није обеснажено његово сведочење о главним чињеницама које су прихваћене као убедљиве, нити поједине неподударности исказ у целини чини непоузданим.

Овакве аргументе првостепеног суда у потпуности прихвата и Веће овога суда. Наиме, потпуно је прихватљиво и разумљиво да, а нарочито након дужег временског периода о коме је овде реч, код сведока дође до заборављања одређених детаља, те њихове другачије интерпретације, поготово када је реч о времену ратних дејстава, током којих је евидентно дошло до читавог низа оваквих или сличних изузетно стресних ситуација. Све то ипак не може утицати на то да суд између два исказа, која нису у потпуности подударна, не изабере онај који му се оправдано учини веродостојнијим, детаљнијим, јаснијим и са животног и логичког становишта оправданијим, као што је то овде био случај.

Исказ сведока Ђорђевић Новице, који је детаљно образложио да је са звоника цркве посматрао читав чин одвођења и лишавања живота овог лица, и за чије прихватање је првостепени суд дао јасне и убедљиве разлоге, те га оправдано није довео у питање чињеницом да су поједини сведоци помињали, између осталог, како је Ељшани убијен 25.03.1999. године (Бериша Фејзулах), односно како у то време у згради ОУП-а није било притворених лица (Гогих Милован). У том смислу првостепени суд је јасно и аргументовано, тврдњу о непостојању притвореника у згради ОУП-а, искључио јасним сведочењем сведока Вељковић Велибора који је, и по схватању првостепеног, али и Већа овога суда, био категоричан и убедљив, детаљно описујући и такве детаље као што су кључ од просторије у којој је било закључано лице. Овакав исказ и његова уверљивост оправдано су послужили првостепеном суду да исказ сведока Гогих Милована, који је иначе био и задужен за притворена лица, јасно и убедљиво оспори.

Поред свега наведеног, првостепени суд је дао јасне разлоге и у погледу чињеница које се тичу могућности сведока Ђорђевић Новице да са звоника цркве препозна лице које врши ово кривично дело, а што се такође оспорава жалбом браниоца окривљеног. Наиме, првостепени суд је на страни 100. првостепене пресуде, јасно навео да је чињеницу у погледу могућности о којој је реч утврдио на основу извештаја Војно географског инсистута из којег је утврђено да је у конкретном случају реч о растојању од 127 метара, те да из Таблице видљивости и чујности Приручника за војника пешадије произлази да су лице, очи или појединости на одећи видљиви дању на 100 – 150 метара. Правилно првостепени суд утврђује да ове околности поткрепљују исказ сведока Ђорђевић Новице, који је категорично и доследно тврдио да је са звоника препознао управо окривљеног Чукарић Слађана, као лице које је лишило живота управо оштећеног Ељшани Абдулаха и коју аргументацију у потпуности прихвата и Веће овога суда. Неосновани су у том смислу наводи

браниоца окривљеног да овакве таблице којима се послужио првостепени суд служе искључиво да би се помоћу њих утврдила раздаљина на којој се препознају боја лица од боје униформе, имајући у виду да, управо насупротив томе, и на основу ових таблица првостепени суд утврђује да је реч о раздаљини на којој постоји видљивост и таквих детаља, као што су очи или чак појединости на одећи. Стога је правилан закључак првостепеног суда да је сведок Ђорђевић Новица могао на овој раздаљини разазнати извршиоца овог кривичног дела.

Такође, неосновани су наводи у жалби браниоца, да сведок Ђорђевић Новица наводи да је са звоника гледао како полицајац „Јајце“ изводи из зграде ОУП-а Ељшани Абдулаха, и да окривљеног Чукарића сведок од раније не познаје. Ово из разлога што сведок у свим својим исказима датим и у преткривичном и у кривичном поступку, наводи поред надимка „Јајце“ и име Чукарић Слађан, те је приликом испитивања у истражном поступку навео да лично познаје Слађана Чукарића, јер су радили заједно у полицији, а зна га од када је дошао из Ораховца, односно када су га оданде пребацили.

Због свега наведеног, Апелациони суд је мишљења да је првостепени суд правилно и потпуно, а супротно наводима жалбе браниоца окривљеног утврдио релевантне чињенице везане за извођење и убиство притвореника Ељшани Абдулаха описане у тачки I B1 изреке првостепене пресуде.

Суд такође није прихватио жалбене наводе према којима је нејасно из првостепене пресуде како су то два окривљена, један покојник и два НН лица физички могли опколити две куће породице Бериша и након раздвајања мушкараца од жена и деце опколити тако раздвојене групе, имајући у виду да тужилаштво и суд сагласно утврђују да се ради о најмање 48 лица, истичући поред тога да ни сведок оштећена Шурета Бериша, а ни Бериша Агрон, приликом овог догађаја не помињу, нити виде окривљеног Чукарић Слађана. Наиме, првостепени суд у изреци пресуде наводи, а супротно ономе што је истакнуто у жалби, да су оптужени Чукарић Слађан, Петковић Мирослав и Нишавић Милорад, опкољавање куће Весела Берише и Фаика Берише извршили заједно са НН лицима, припадницима полиције. За ову чињеницу односно учешће и НН лица припадника полиције у опкољавању куће и раздвајању мушкараца од жена и деце, првостепени суд по налажењу Већа овога суда даје јасне и уверљиве разлоге. Наиме, из исказа сведока оштећене Шурета Берише, Вјолца Берише, сведока „А“ и сведока Агрона Берише, које исказе првостепени суд детаљно наводи и анализира, несумњиво произлази да је у овом догађају учествовао и већи број њима непознатих припадника полиције. Дакле, супротно жалбеним наводима, првостепени суд не говори о два непозната лица, већ о „НН лицима припадницима полиције“ и овакав свој закључак у потпуности поткрепљује исказима наведених сведока.

Када је реч о присуству окривљеног Чукарића овим догађајима, првостепени суд и у овом делу даје јасне и уверљиве разлоге са становишта Већа овога суда. Наиме, чињенице о присуству и учествовању у радњама

опкољавања и одвајању мушкараца и жена, првостепени суд, дајући јасне разлоге, утврђује из исказа сведока „А“, који је навео како се испред куће „ОЕБС-а“ налазио са Тановићем и окривљеним Чукарићем, те да су ови покушали да развале врата ове куће, након чега се чула галама жена и деце који су почели да беже ка Занатском центру, као и исказа сведока Ђорђевић Новице, који је такође навео да су, када је група цивила изашла, Тановић, окривљени Чукарић и Мирослав Петковић почели да одвајају мушкарце са једне а жене и децу са друге стране. Имајући у виду напред наведено, чињеница коју истиче у жалби бранилац окривљеног, да су Чукарић Слађана на лицу места приметили једни, али не и други сведоци, по становишту Већа овога суда, имајући у виду велики број лица која су у овом догађају учествовала, посматрање овог догађаја са различитих места и у изузетно стресним условима, а при овако недвосмисленим и детаљним исказима сведока који говоре о присуству окривљеног, оправдано првостепени суд није довело до другачијег закључка.

Бранилац окривљеног је у жалби даље истакао да је првостепени суд неосновано огласио кривим окривљеног Чукарића за убиство Бериша Фатона и Фатиме, имајући у виду да се у првостепеној пресуди ни из једног доказа овакав чињенични закључак не може извести. Међутим, Веће овога суда и ове жалбене наводе сматра неоснованим. Насупрот наводима браниоца окривљеног, првостепени суд је најпре образложио како је чињеницу да су приликом овог догађаја лишени живота управо Бериша Фатон и Бериша Фатима утврдио из исказа сведока Агрона Берише и Бардуља Берише, који су навели како су у дворишту између кућа Бериша Весела и Фаика видели мртва тела Фатона и Фатиме. Првостепени суд је даље навео да је, иако ни један од сведока није непосредни очевидац самог чина лишења живота ово двоје лица, несумњиво утврђено да су критичног дана и у критично време у дворишту кућа Бериша Фаика и Весела остали и сада покојни Фатон и Фатима. При томе, првостепени суд из исказа сведока „А“ оправдано изводи закључак да су сада покојни Тановић и окривљени Чукарић заједно са другим НН лицима почели да пуцају на људе, међу којима су били и сада покојни Фатон и Фатима, те околност да није могло бити утврђено да ли су обојица пуцали или један од њих, не доводи у питање постојање њихове кривичне одговорности, с обзиром да чак и у ситуацији да један од њих и не пуца, имајући у виду све околности овога догађаја, он прихвата радње другог као своје, свестан заједничког деловања, што их у конкретном случају чини саизвршиоцима. Овакве разлоге у потпуности прихвата и Веће овога суда. Наиме, у околностима у којима су се одвијали ови догађаји, па и убиство два наведена лица, сасвим је замислива ситуација да нико од наведених сведока није био непосредни очевидац лишења живота ова два оштећена. Међутим, повезивањем неспорно утврђеног чињеничног стања - а то је да окривљени Чукарић заједно са осталим лицима пуца на цивиле, као и друга чињеница која је такође неспорно утврђена, да су се међу тим цивилима налазили и сада покојни Фатон и Фатима, несумњиво се долази управо до оног закључка који је извео и првостепени суд, а то је да је окривљени Чукарић учествовао у извршењу овог кривичног дела.

Неосновано се даље жалбом браниоца окривљеног Чукарића

првостепена пресуда побија због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и у делу који се односе на догађаје око и у пицерији „Калабрија“. Наиме, бранилац окривљеног наводи у жалби како је нетачна тврдња суда да је окривљени натерао албанске цивиле да уђу у просторије пицерије „Калабрија“ иако сведок „А“ тврди да су ова лица сама ушла у пицерију. Међутим, оваква тврдња браниоца се не може прихватити, најпре имајући у виду да се из изреке првостепене пресуде не може извући овакав закључак. Наиме, окривљеном Чукарићу се у тачки Б 2 (г) изреке пресуде, ставља на терет да је заједно са покојним Тановић Радованом, Петковић Мирославом и још три НН лица, пуцао у правцу преживелих чланова породице Бериша, који су трчали према занатском центру, пазећи да нико из те групе не побегне, те да су их тако натерали да уђу у просторије пицерије „Калабрија“. Из оваког описа несумњиво произлази да улазак цивила у просторије пицерије био проузрокован не наредбом, заповешћу или томе слично, већ пуцањем у њиховом правцу, због којег су ови били принуђени да у пицерији потраже приклон. Другим речима, супротно наводима жалбе, окривљеном Чукарићу не ставља се на терет да је изричито натерао цивиле на улазак, већ да је пуцајући са осталим лицима, проузроковао овакво њихово понашање изнудивши њихову реакцију. У том смислу не стоје разлози истакути у жалби да је у овом делу чињенично стање погрешно утврђено.

Неосновани су и жалбени наводи браниоца окривљеног у делу у којем се истиче спорни кредибилитет како се то у жалби наводи „сведока – Рома“, који окривљеног повезују са присуством у Занатском центру и тамошњим дешавањима. Наиме, у жалби се у овом делу најпре не прецизира о којим конкретно лицима је реч, већ се само наводи да је са „неким од њих у данима који су претходили 26.03.1999. године“ окривљени „имао блиски сусрет приликом њихових вршења кривичних дела, а посебно оружаних претњи окривљеном Папић Рамизу“. Овако неодређено оспоравање кредибилитета неодређеног броја сведока, Веће овога суда није могло да доведе до сумње у правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања. Ово посебно у светлости чињенице да је у погледу околности које се тичу присуства окривљеног на наведеној локацији, као и његовог учешћа у овим догађајима, првостепени суд слушававши бројне присутне сведоке, дао у потпуности јасне и уверљиве разлоге.

У жалби је бранилац окривљеног, оспоравајући утврђено чињенично стање навео да се првостепени суд није у довољној мери бавио ни „проблемом временског следа догађаја“ о коме се изјашњава сведок „А“, истичући како није могуће да окривљени Чукарић шаље сведока „А“ и окривљеног Петковића да иду за Албанцима, буде испред пицерије и надлазеће албанске цивиле тера да уђу у пицерију, одмах потом буде испред Занатског центра чекајући сведока „А“ и окривљеног Петковића и истовремено конзумира алкохол испред аутобуске станице и ликвидира људе у пицерији. Веће овога суда, међутим налази да су и ови наводи жалбе неосновани. Са становишта Већа овога суда, овакав исказ сведока „А“ је у потпуности прихватљив, логичан и доследан, те се може прихватити као веродостојан доказ на основу кога је могуће сагледати у

највећој могућој мери ток и динамику наведеног догађаја. Наиме, сведок „А“ није говорио о истовременим радњама, већ управо о једном непрекинутом низу догађаја који у овој фази започиње са слањем њега и окривљеног Петковић Мирослава да иду пратећи Албанце, те накнадном одласку на аутобуску станицу ради куповине алкохолног пића, које су накнадно конзумирали. При томе, оцена оваквог исказа нужно подразумева и познавање скице места на којем се читав овај догађај одиграва, и коју је првостепени суд користио приликом утврђивања чињеничног стања у овом делу. Реч је наиме, о локацији на којој су све поменуте дестинације на невеликој удаљености, те је овакво одвијање догађаја, у потпуности замисливо и оствариво.

2.1.3. Одлука о кривичној санкцији

Како је чланом 383. ЗКП-а предвиђено да жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања изјављена у корист окривљеног, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, Веће овога суда је првостепену пресуду у односу на окривљеног Слађана Чукарића испитало и у овом делу.

Окривљени Чукарић Слађан је првостепеном пресудом осуђен на казну затвора у трајању од 20 година, у коју му је урачунато време проведено у притвору почев од 26.10.2005. године па надаље. Приликом доношења одлуке о кривичној санкцији, првостепени суд је од олакшавајућих околности на страни окривљеног нашао да је исти породичан човек, [REDACTED]. Од отежавајућих околности на страни окривљеног Чукарића, првостепени суд је имао у виду његов ранији живот, да је [REDACTED]

[REDACTED] затим изражену бахатост у поступању приликом извршења кривичног дела, агресивност, упорност и одлучност. Такође суд је имао у виду тежину извршеног кривичног дела и настале последице, да је страдало укупно 50 људи, већином жена, од којих је једна била у осмом месецу трудноће и 19-оро малолетне деце од којих је најмлађе имало 9 месеци. Првостепени суд је имао у виду и његово понашање након извршења кривичног дела и то према, у то време малолетним лицима, које је терао да утоварају тела из пицерије говорећи им «немојте да будете на њиховом месту, боље да плаче његова мајка него твоја».

Веће овога суда је мишљења да је првостепени суд правилно утврдио све олакшавајуће и отежавајуће околности на страни окривљеног, те да је, правилно ценећи тежину извршеног кривичног дела и наступеле последице а у склопу чињенице да је окривљени био припадник полиције чија је дужност била да штити грађане Републике Србије, оправдано закључио да је једина оправдана казна за окривљеног, максимална казна затвора предвиђена за ово кривично дело.

2.1.4. Закључак

Имајући у виду напред наведено, Веће овога суда је као неосновану одбило жалбу браниоца окривљеног Чукарић Слађана – адвоката Ђорђа Дозета и потврдило пресуду Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине КТ. В 106 од 23.4.2009 у делу који се односи на окривљеног Чукарић Слађана.

2.2. Жалбе окривљеног Милорада Нишавића и браниоца окривљеног адвоката Татомира Лековића

Против првостепене пресуде окривљени Милорад Нишавић изјавио је жалбу из свих законом предвиђених разлога, али из, у жалби наведених разлога, произлази да се првостепена пресуда побија првенствено због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. Бранилац окривљеног, адвокат Татомир Лековић жалбу је изјавио због битних повреда одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно утврђеног чињеничног стања.

2.2.1. Истицање битних повреда одредаба кривичног поступка

У жалби браниоца окривљеног Милорада Нишавића, наводи се најпре да је првостепена пресуда заснована на недозвољеном доказу, односно исказу сведока Велибора Вељковића пред надлежним јавним тужиоцем, чиме је према наводима жалбе повређена одредба члана 368 став 1 тачка 10 ЗКП-а, и учињена битна повреда одредаба кривичног поступка. У жалби се истиче да је сведок Вељковић претходно у два наврата давао изјаве, једну пред припадницима УБПОК-а, а следећу пред истражним судијом, те да је тек након овако две дате изјаве, тужилац самоиницијативно од њега узео још један исказ, који је у том смислу прибављен супротно правилу 504ј и 226 ЗКП-а, имајући у виду да су пре ове изјаве од истог сведока узете две готово идентичне изјаве, и то једна од стране полиције, а друга од стране суда.

Међутим, Веће овог суда је мишљења да су овакви наводи браниоца окривљеног неосновани. Наиме, у тада важећој одредби члана 504ј ЗКП-а, предвиђено је да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у предкривичном поступку, могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима. Наведени исказ пред јавним тужиоцем, сведок Вељковић Велибор дао је 22.09.2005. године. Захтев за спровођење истраге поднет је 03.10.2005. године, а решење о спровођењу истраге по овом захтеву донето је 17.10.2005. године. Евидентно је дакле да је наведени исказ, супротно наводима жалиоца, дат пре подношења и захтева и доношења решења о спровођењу истраге, односно у фази предкривичног поступка, како то и предвиђа одредба члана 504ј. Чињеница да је претходно сведок Вељковић исказе давао и пред радницима УБПОК-а, као и пред

истражним судијом по предлогу јавног тужиоца за предузимање појединих истражних радњи пре отпочињања истраге, не могу у том смислу довести до другачије оцене овог доказа, имајући у виду да је, како је напред наведено, у том времену још увек трајала фаза предкривичног поступка, те је реч о доказу прикупљеном на законит начин.

2.2.2. Истицање повреда кривичног закона

У жалби браниоца окривљеног даље се наводи да првостепена пресуда садржи повреду кривичног закона, имајући у виду да се окривљеном Нишавићу ставља на терет да је кршио Међународно ратно право, при чему се не наводи прецизно коју одредбу и на који начин је прекршио окривљени, што је било нужно, имајући у виду да су Међународне конвенције у овој области обимне. Међутим, Веће овога суда сматра да се оваква тврдња браниоца окривљеног не може прихватити, имајући у виду да је најпре у уводном делу изреке пресуде првостепени суд навео како су окривљени међу којима је и окривљени Нишавић Милорад, кривична дела извршили кршећи правила Међународног права за време оружаног сукоба, садржана у одредбама члана 3 став 1 тачка 1 (а) и (д) Четврте Конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године, члана 51, 75, 76. и 77. Допунског протокола I о заштити жртава међународних оружаных сукоба, те члана 4. и члана 13. Допунског протокола II о заштити жртава немеђународних оружаных сукоба. Суд је затим у делу образложења који се односи на правну анализу утврђеног чињеничног стања (странице 182 – 187.) детаљно навео и анализирао прописе Међународног права - примењених конвенција и протокола које је применио приликом утврђивања одговорности окривљених, укључујући и окривљеног Нишавића, те се у том смислу тврдња о томе да је непознато које одредбе конвенције је окривљени прекршио, не може прихватити.

Бранилац окривљеног је такође навео како из образложења првостепене пресуде не произлази да лишење живота Нецада Берише, чак и да га је извршио окривљени Нишавић, има било какве везе са оружаним сукобом, што је нужно за постојање кривичног дела Ратни злочин против цивиног становништва. У жалби се даље истиче да се убиства из оскверне или убиства мотивисана осветом дешавају и у миру, а не само у временима ратова, због чега се у конкретном случају на окривљеног не би могао применити пропис који је примењен, већ неки други материјални кривични пропис.

Међутим, и ову тврдњу браниоца окривљеног веће овог суда сматра неоснованом. Наиме, првостепени суд је, између осталог, утврдио да је кривично дело које се окривљеном ставља на терет извршено током оружаных сукоба између војних снага Савезне Републике Југославије, Војске Југославије и Подицијских снага Републике Србије са једне стране и припадника наоружане војне формације Ослободилачке Војске Косова (ОВК, УЧК) са друге стране. Првостепени суд је такође утврдио и то да је окривљени Нишавић, кривично дело извршио користећи ситуацији у којој су припадници једне од страна у

сукобу – окривљени Чукарић Слађан и Петковић Миросав, као припадници ОУП-а Сува река заједно са другим НН лицима припадницима полиције, кренули у акцију у којој су лишавали живота цивилно становништво које су повезали са једном од страна у сукобу, а реч је о припадницима албанске националности, на тај начин што им се прикључио приликом опкољавања кућа из којих су изведена лица која су касније лишена живота, од којих је једно лице и сада покојни Нецад Бериша. При томе, мотив на страни окривљеног који бранилац истиче у својој жалби и који првостепени суд утврђује у својој пресуди, не представља елемент кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва, и стога не може довести до другачије правне квалификације. Код овог кривичног дела наиме, дубљи покретачи људског понашања који доводе до извршења неке од алтернативно предвиђених радњи из члана 142 став 1 КЗЈ, и који се могу састојати из великог броја веома различитих и тешко утврдивих мотива, не представљају битно обележје ове инкриминације. Међутим, оно што радњу окривљеног Нишавића, према схватању Већа овог суда чини правилно квалификованом као кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва је њена извршеност за време оружаног сукоба припадника једне од страна у сукобу којима се окривљени Нишавић у конкретном случају прикључио, у потпуности свестан њихове акције, као и повезаност у суштинском смислу оваквих радњи са самим оружаним сукобом, имајући у виду да су предмет напада управо цивили албанске националности, које извршиоци овог дела одабирају за мету напада, повезујући их на основу националне припадности, као и претпостављене привржености, другој страни у сукобу, наоружаној војној формацији „Ослободилачка Војска Косова“.

2.2.3. Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

Окривљени Нишавић Милорад и његов бранилац адвокат Татомир Лековић у својим жалбама првостепену пресуду побијају и по основу погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У жалбама се истиче да је чињенично стање у делу који се односи на извршење кривичног дела од стране окривљеног Нишавића погрешно утврђено, имајући у виду да је првостепени суд за основу своје одлуке узео искључиво исказ сведока оштећене Шурета Берише, док пренебрегава чињеницу да други саслушани сведоци – Вјолца, Агрон и Бардуљ Бериша, као и сведок Ђорђевић Новица, не помињу Нишавића као учесника овога догађаја, нити као извршиоца овог кривичног дела. При томе, окривљени Нишавић и његов бранилац у жалбама истичу да је и исказ сведокиње Шурета Берише на коме се заснива пресуда против окривљеног Нишавића мањкав, имајући у виду да је током поступка сведокиња мењала свој исказ у погледу чињенице где је дошло до убиства Нецада Берише, те да на главном претресу није била сигурна приликом препознавања окривљеног као извршиоца овог кривичног дела.

Међутим, насупрот оваквим жалбеним наводима, Веће овога суда је мишљења да је првостепени суд на основу расположивих доказа правилно и

потпуно утврдио чињенично стање када је реч о кривичном делу за које је окривљени Нишавић оглашен кривим. Првостепени суд је оправдано по схватању Већа овога суда, исказ оштећене Шурета Берише прихватио као убедљив, веродостојан и доследан. У свом исказу оштећена је, која је иначе супруга убијеног Нецада Берише, навела да је веома добро видела, како га она назива Мишковића (Нишавић Милорада), власника хотела „Бос“ у црном цивилном оделу, који је рекао Нецаду „руке горе и где су сада Американци, нека долазе да те спасу“, да је окривљени затим зграбио Нецада, те да је у том тренутку Нецад од ње био удаљен можда неких 20 метара. Оштећена је прецизно навела да је окривљени затим пуцао у Нецада испред улаза куће, како је навела „некако на ћошку са стране“, обележивши то место на скици. Током читавог поступка оштећена Шурета је била доследна у својим наводима да је управо оштећени Нишавић Милорад лишио живота њеног супруга, описујући детаљно место где је Нецад Бериша лишен живота, начин на који је дело извршено, као и изглед оптуженог. Поред тога, првостепени суд је исказ оштећене ценио и у склопу чињенице да је она детаљно и убедљиво говорила о томе како познаје окривљеног, наводећи да је ово лице које она назива „Мишковић“ у више наврата видела док је пролазила поред хотела „Бос“, идући са мужем у своје село Мушотиште, док су у истом били смештени припадници мисије ОЕБС-а, нарочито обраћајући пажњу том приликом због присуства странаца и њихових возила код наведеног хотела. У тим приликама од мужа је и чула да је то „Мишковић“, при чему је тврдила да га је у сваком случају познавала.

Првостепени суд је посебну пажњу посветио и чињеници да је на главном претресу оштећена изјавила да није сигурна да ли познаје окривљеног Нишавића у тренутку пре него што јој се овај представио, наводећи и да се она изменила, па када је виде не знају да је она та која је раније била. Међутим, првостепени суд је правилно по становишту Већа овога суда закључио да чињеница да оштећена на главном претресу није могла у првом тренутку са сигурношћу да препозна окривљеног, не умањује вредност и веродостојност њеног исказа у погледу предузетих радњи од стране окривљеног критичном приликом. Суд је оправдано закључио да је логично, животно и прихватљиво да је оштећена Шурета усмерила пажњу и упамтила лице које лишава живота њеног супруга, детаљно описујући место које је притом и означила на скици, те да је њено сведочење о овом догађају било веома уверљиво. При томе, суд је своју одлуку засновао и на чињеници да је приликом ранијег препознавања у реду у којем се налазио и окривљени Нишавић Милорад на месту под бројем 1, оштећена изјавила да лица на местима под бројевима 1 и 3 личе на, како га је оштећена називала Мишковића, као и да га је током читавог поступка описивала на начин, на који су и остали сведоци саслушани током поступка описивали изглед окривљеног у критичном периоду.

При томе, првостепени суд је супротно жалбеним наводима, посебну пажњу посветио исказу сведока Агрона Берише, који је посматрајући овај догађај и сведочећи о истом навео да критичном приликом није видео окривљеног, нити убиство Нецада Берише. Ипак, овакав исказ наведеног

сведока, оправдано није довео до другачијег закључка првостепеног суда у вези са валидношћу исказа сведока Шурете Берише, имајући у виду да је и сам сведок Агрон Бериша, када му је приказана скица обележена од стране оштећене Шурета Берише, на којој је означено место на коме је окривљени лишен живота њеног мужа (десни угао куће Фаика Берише - улаз у део Нецада Берише гледано са Рештанског пута), изричито тврдио да он са прозора своје куће са којег је посматрао читав догађај, тај део не може да види, те самим тим не можемо да видимо уопште да види ово убиство, па ни самим тим евентуално учешће окривљеног у извршењу овог кривичног дела. При томе, чињеница коју истичу сведоци окривљени и његов бранилац у жалбама да још нека од лица која су посматрала догађај нису изричито помињала окривљеног Нишавића као лице које је било присутно и које је извршило ово кривично дело, при овако јасном и једнозначном исказу непосредног очевидца сведока оштећене Шурета Берише, као и чињеници да је реч о догађају у коме је учествовао велики број лица, који је био изузетно стресан за посматраче и учеснике, да су ова лица догађај посматрала са различитих места, са којих је и у појединим случајевима било могуће видети све што се дешавало испред куће породице Бериша наведеном чињеницом, не могу довести до другачијег чињеничног закључка.

Оспоравајући чињенично стање окривљени Милорад Нишавић истакао је у жалби и то да из закључка вештака др Ђорђа Алимпијевића произлази да се из доказа да је Нецад Бериша лишен живота пуцњима у леђа или грудни кош, да је то описано у исказу сведока Шурета Берише, имајући у виду да би се из закључка вештака у таквој ситуацији због ребара која штите грудни кош могла изјавити да је у њему, пројектил сигурно закачио неку кост, било при уласку, било при изласку из грудног коша. Међутим, и овакву тезу одбране која је била изјављена и раније током трајања поступка, првостепени суд је ценио дајући друге разлоге у првостепеној пресуди зашто овакво вештачење није могло довести до другачијег чињеничног закључка. Наиме, првостепени суд је навео у пресудском вештаку др Ђорђе Алимпијевић, саслушан на главном претресу дана 11.12.2008. године, навео да је за лице које је обдуковано и које је идентификовано као сада покојни Нецад Бериша, мала вероватноћа да је могло бити усмрћено са више пиштољских хитаца у грудни кош, онако како то изјављује оштећена Шурета Бериша, јер је тај део људског тела заштићен косћима. Међутим, проверавајући компатибилност оваквог закључка вештака са исказом сведока оштећене Шурета Бериша, првостепени суд је саслушао изјаву вештака др Ђорђа Алимпијевића на главном претресу. Када му је предложено да је преживела оштећена Шурета Бериша тврдила да је видела да је пуцњем, тако што му је три пута пуцано у леђа, вештак се изјаснио да на месту сачуваних посмртних остатака нису нађени елементи повреде из које је изашло оружје, те да је мање вероватно ако су у питању три повреде, да су сва изазвана пројектилом, уколико су погодила грудни кош, прошла тако да нису оставила трага о повредама на костима грудног коша, али да се оваква могућност не може искључити. У том смислу, веће овога суда прихвата чињенични налаз првостепеног суда, сагласно којем налаз и мишљење вештака др Ђорђе Алимпијевића није у контрадикцији са исказом сведока оштећене Шурете Берише о начину на који је лишен живота њен супруг, сада покојни

Нешад Бериша, имајући у виду да ни сам вештак овакву могућност није апсолутно искључио.

2.2.4. Одлука о кривичној санкцији

Жалбом изјављеном од стране Тужиоца за ратне злочине првостепена пресуда је у делу који се односи на окривљеног Нишавић Милорада, побијана одлука о кривичној санкцији. Поред тога, како је чланом 383. ЗКП-а предвиђено да жалба изјављена због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања или због повреде кривичног закона изјављена у корист окривљеног, садржи у себи и жалбу због одлуке о кривичној санкцији, Веће овога суда је првостепену пресуду у односу на окривљеног Нишавић Милорада испитало по жалбама одбране, и у овом делу.

Тужилац за ратне злочине у жалби истиче да је суд правилно утврдио олакшавајуће, као и нарочито бројне отежавајуће околности на страни окривљеног Милорада Нишавића. Међутим, према ставу тужиоца овим околностима – да је окривљени породичан човек, ██████████, који до сада није осуђиван, првостепени суд није смео дати већи значај, имајући у виду да је реч о сасвим уобичајеним околностима за човека овог узраста. При томе, према тврдњи тужиоца изнетој у жалби, побројане отежавајуће околности на страни окривљеног - да се самоиницијативно прикључио припадницима полиције у нападу на албанско становништво и да је при томе лишио живота оштећеног Нешада Беришу са основним мотивом освете, имајући пре свега у виду последицу кривичног дела у виду лишавања живота педесет беспомоћних лица, због тога што су припадници друге националности, међу којима је било жена и деце, требало је дати адекватнији значај. У том смислу Тужилац за ратне злочине истиче да је првостепени суд пропустио да наведе стварне разлоге због којих је и окривљеном Нишавићу пропустио да изрекне најстрожу казну затвора, која је предвиђена за ово кривично дело у трајању од двадесет година, сматрајући да би се једино овом казном као адекватном, могла донекле постићи сврха генералне и специјалне превенције.

Веће овога суда сматра да су овакви наводи жалбе Тужиоца за ратне злочине неосновани. Првостепени суд је наиме, а то констатује и сам тужилац у својој жалби, правилно утврдио све постојеће отежавајуће и олакшавајуће околности на страни окривљеног. При томе казна од тринаест година затвора која је на овај начин одмерена и изречена окривљеном Нишавић Милораду је према схватању овог суда права мера реакције у односу на кривично дело за које је извршење оглашен кривим и њега као извршиоца. Наиме, првостепени суд је имајући у виду реалну улогу окривљеног Нишавића у предметном догађају, те чињеницу да нису сва лица која су учествовала у овом догађају имали исти степен ангажованости у извршењу кривичног дела и директном узроковању његове последице, направио правилну дистинкцију приликом одмеравања казне у случају окривљеног Нишавића и осталих саизвршилаца. У том смислу Веће овог суда је, а ценећи у смислу одредбе члана 383. ЗКП-а

изречену санкцију и са становишта могућности блажег кажњавања, уверења да ће се овако изреченом казном окривљеном у потпуности остварити сврха како специјалне, тако и генералне превенције.

2.2.5. Закључак

Имајући у виду напред наведено, Веће овога суда је као неосноване одбило жалбе Тужиоца за ратне злочине, окривљеног Нишавић Милорада и његовог браниоца – адвоката Лековић Татомира и потврдило пресуду Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине КТ. В 2/06 од 23.4.2009 у делу који се односи на окривљеног Нишавић Милорада.

2.3. Жалба браниоца окривљеног Петковић Мирослава – адвоката Фолић Горана и мајке окривљеног Вере Петковић

Жалбом браниоца окривљеног Петковић Мирослава – адвоката Фолић Горана, првостепена пресуда се побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и одлуке о кривичној санкцији, али се из образложења жалбе може утврдити да се иста првенствено заснива на оспоравању чињеничних закључака првостепеног суда. У жалби мајке окривљеног Вере Петковић не наводе се жалбени основи, али се из жалбе може закључити да се истом истиче да је првостепена пресуда заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, уз предлог да се окривљени блаже казни.

2.3.1. Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

У жалбама браниоца окривљеног Петковић Мирослава, адвоката Фолић Горана и мајке окривљеног Вере Петковић, првостепена пресуда се оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања. У наведеним жалбама истиче се како током поступка није неспорно утврђено ко су извршиоци кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим, при чему бранилац окривљеног посебно истиче да је и сведок оштећена Шурета Бериша у исказу навела да су извршиоци овог кривичног дела само људи из Суве реке, а да једино њих зна, као и да је у једном од својих исказа навела да Мики Петковић (окривљени Петковић Мирослав) никога није убио, али да зна ко јесте.

Међутим, Веће овога суда овакве тврдње изнете у жалбама није одбило. Наиме, када је реч о учешћу окривљеног Петковић Мирослава у поплавама куће породице Бериша, паљењу куће Фаика Берише и извођењу њених цивила, раздвајању мушкараца од жена и деце и њиховом поплавама, првостепени суд је најпре из исказа и самог Петковић Мирослава

утврдио како се читав овај догађај одиграо, имајући у виду да је његов исказ у том делу потврђен и исказима осталих саслушаних лица која су на готово идентичан начин описала сам догађај. У овом делу првостепени суд је прихватио одбрану окривљеног Петковић Мирослава, који није негирао своје присуство и континуирани боравак код кућа Бериша, ценећи његову одбрану у овом делу као искрену, логичну и доследну.

Међутим, првостепени суд није прихватио део одбране окривљеног Петковић Мирослава у делу где је негирао да је улазио у Белу кућу, наводећи да је заједно са Тановићем и једним припадником непознате јединице и сведоком „А“ запалио кућу која је била даље од Беле куће и у којој никога није било. Наиме, првостепени суд је одбио да прихвати овај део исказа окривљеног имајући у виду да је исти оповргнут исказом сведока Агрона Берише који је из своје куће, која се налази у непосредној близини посматрао догађај и видео управо окривљеног Петковић Мирослава када је ушао у кућу Фаика Берише, те да је ова кућа убрзо након тога почела да гори. Веће овог суда сматра да је првостепени суд у потпуности правилно прихватио исказ Агрона Берише као истинит и уверљив и у том делу оценио одбрану окривљеног Петковић Мирослава као срачунату на избегавање кривично правне одговорности. Иако је, првостепени суд је из исказа сведока Ђорђевић Новице који је прихватио као истинит и уверљив, а што у потпуности прихвата и Веће овога суда, утврдио да су покојни Тановић Радован и окривљени Петковић Мирослав заједно са Чукарић Слађаном раздвајали мушкарце од жена и деце, те исказ сведока оштећене Шурета Берише да је управо окривљени Петковић Мирослав схватио Седата за руку и вратио га када је овај покушао да оде са женама и детом.

Поред тога, у жалби браниоца окривљеног истиче се да је чињенично стање у односу на његовог брањеника непотпуно утврђено и када је реч о окривљеним догађајима у пицерији. Бранилац истиче да окривљени никада није спорно да је улазио у пицерију и да је опалио један или два метка, али је спорно да је у било које тело пуцао, већ је то учинио у изнуђеној ситуацији због присутних, улазивши у пицерију у којој су сви по његовом уверењу већ били мртви.

Међутим, Веће овога суда сматра да је и у овом делу првостепени суд правилно и потпуно утврдио чињенично стање, не прихватајући одбрану окривљеног Петковић Мирослава, према којој је у пицерију улазио у тренутку када у њој већ није било преживелих, при чему је само испалио рафал изнад себе, налазећи да је оваква одбрана усмерена на избегавање кривичне одговорности.

Наиме, првостепени суд је из исказа сведока Недељковић Светозара, који је утврдио да је окривљени Петковић Мирослав улазио у пицерију одакле је пуцао, те да је из исказа сведока Трајковић Трајка утврдио да је окривљени улазио у два наврата, те да се одакле чула пуцњава. Поред тога, првостепени суд је, а које разлоге у потпуности прихвата и Веће овога суда, као

неодљив, веродостојан и упечатљив прихватио исказ сведока Б дат у предкривичном поступку, где је децидирано тврдио како је видео да је окривљени Мирослав Петковић пуцао у тело преживелог дечака старости од 12 до 13 година. Иако је овај сведок на главном претресу 05.04.2007. променио овакав исказ, наводећи да није видео ово о чему се раније изјашњавао, првостепени суд је, и по становишту Већа овога суда, правилно проценио да је таква овакве измене исказа дошло услед страха сведока, због чега је управо и предложио примену мера заштите, не желећи да у свом исказу наведе да је био непосредно присутан када је окривљени лишио живота преживелог дечака. Првостепени суд је, за подлогу своје одлуке узео и исказе сведока оштећених Шурете и Вјолце Берише, који су несумњиво и детаљно потврдиле да је у интервију било преживелих цивила, као и сведока Трајковић Трајка, о томе да су били живи један или два мушкарца.

3.2. Одлука о кривичној санкцији

Жалбама Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Петковић Мирослава и мајке окривљеног, првостепена пресуда побија се и због одлуке о кривичној санкцији.

Тужилац за ратне злочине у жалби истиче да је првостепени суд правилно утврдио све олакшавајуће, а нарочито бројне отежавајуће околности на страни окривљеног Петковић Мирослава, али да је остало нејасно због чега ипак постојања сасвим уобичајених околности његових породичних прилика - да је породичан човек и [REDACTED] и незнатног значаја признања окривљеног Петковић Мирослава - да је био присутан на лицу места приликом извршења кривичног дела, овим околностима дат већи значај. При томе, тужилац је истакао у жалби да, пре свега имајући у виду последицу кривичног дела у виду смрти педесеторо беспомоћних лица, отежавајуће околности имају карактер особито отежавајућих околности, те је предложио да окривљеном Петковић Мирославу за извршено кривично дело буде изречена најстрожа казна смрти у трајању од двадесет година.

Бранилац окривљеног Петковић Мирослава и мајка окривљеног Петковић Мирослава предложили су смањење казне окривљеном, а након изјавиве оцене свих околности а нарочито формата његовог учешћа.

Веће овога суда међутим сматра да су, како предлог Тужиоца за ратне злочине за строжијим, тако и предлог браниоца и мајке окривљеног за блажим околностима, неосновани. Наиме, првостепени суд је у погледу окривљеног Петковић Мирослава правилно утврдио све, како олакшавајуће околности - да је ипак сада није осуђиван, да је породичан човек и [REDACTED], као и да је био присутан на лицу места када су се убиства догодила и тиме делимично својим расветљавањем ове кривично правне ствари, тако и отежавајуће околности - тежину извршеног кривичног дела и настале последице, изрекавши најстрожу казну смрти у трајању од петнаест година. Веће овога суда сматра, а

супротно наводима изнетим у жалбама, да је наведена казна правилно одмерена, имајући у виду да је првостепени суд и у случају окривљеног Петковић Мирослава направио правилну дистинкцију приликом изрицања казне њему и осталим саизвршиоцима у овом делу, правилно ценећи све околности у том правцу – његов допринос, његове личне прилике, ранији живот, као и делимично признање које је олакшало вођење овог поступка и утврђивање пуне истине о томе шта се заиста догодило. У том смислу и веће овога суда сматра да ће се изреченом казном затвора у трајању од 15 година окривљеном Петковић Мирославу, а ценећи како тежину извршеног кривичног дела тако и њега као извршиоца, у потпуности остварити сврха како специјалне тако и генералне превенције.

2.3.3. Закључак

Имајући у виду напред наведено, Веће овога суда је као неосноване одбило жалбе Тужиоца за ратне злочине, браниоца окривљеног Петковић Мирослава – адвоката Фолић Горана и мајке окривљеног Петковић Вере и потврдило пресуду Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине КТ. В 106 од 23.4.2009., у делу који се односи на окривљеног Петковић Мирослава.

2.4. Жалба Тужиоца за ратне злочине на ослобађајући део пресуде који се односи на окривљеног Митровић Радослава

Тужилаштво за ратне злочине изјавило је жалбу против првостепене пресуде у ослобађајућем делу који се односи на окривљеног Митровић Радослава, истичући постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 367. тачка 1. у вези члана 368. став 1. тачка 11. ЗКП-а и погрешно утврђеног чињеничног стања – члан 367. тачка 3. у вези члана 370 став 1. ЗКП-а. Када је реч о истакнутој битној повреди у жалби се истиче да су изнети разлози у побијаној пресуди у знатној мери противречни, те да постоји знатна противречност између онога што се наводи у разлозима пресуде о садржини појединих записника и исказима датим у поступку и самих тих записника. Међугим из садржине жалбе произлази да се иста првенствено позива на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање током првостепеног поступка.

1.1 Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

У жалби Тужиоца за ратне злочине аргументи за тврдњу да је првостепена пресуда заснована на погрешно и непотпуно утврђеном чињеничном стању, могу се груписати у два основна правца побијања првостепене пресуде. На првом месту реч је о тврдњи тужиоца да је окривљени

Митровић Радослав, супротно закључку првостепеног суда, био у могућности да командује, како јединицама 37-ог одреда Посебних јединица полиције, тако и јединицама 87-ог одреда ПЈП али и јединицама ОУП-а Сува река. Други правац чињеничног побијања првостепене пресуде тиче се издавања саме наредбе од стране окривљеног Митровић Радослава оптуженом Јовановић Ненаду и припадницима ОУП Сува река, да се укључе у напад на албанске цивиле.

4.1.1. Командна овлашћења окривљеног Радослава Митровића

Када је реч о командним овлашћењима окривљеног Митровић Радослава, првостепени суд је извео значајан број доказа у циљу правилног и потпуног утврђивања чињеничног стања. Тако је најпре из Правилника о унутрашњој организацији МУП-а (чл.6), утврђено да команданти одреда као и командири чета и водова немају шира овлашћења приликом ангажовања јединица Посебних јединица полиције од оних овлашћења која су им дата у редовним организационим јединицама. Из дописа МУП-а РС – Служба за откривање ратних злочина од 13.09.2007. године, утврђено је да је окривљени Митровић обављао функцију команданта 37-ог одреда Посебних јединица полиције МУП-а Републике Србије, а да је командант 87-ог одреда Посебних јединица полиције у марту 1999. године био мајор Ранђеловић Зоран који је погинуо 24.04.1999. године. Првостепени суд је из исказа сведока Обрада Стевановића који је марта 1999. године био на функцији помоћника Министра унутрашњих послова, утврдио да нема субординације између 37-ог и 87-ог одреда, имајући у виду да су они потпуно равноправни одреди и стицајем околности су били на истом простору, тако да су на овом простору постојале три структуре – маневарски одреди, територијални одреди и локално надлежне полицијске станице, које нису ни у каквом односу субординације. Поред тога, првостепени суд је из исказа саслушаних сведока припадника 37-ог и 87-ог одреда Посебних јединица полиције као и сведока Обрада Стевановића, Божидара Делића, Војиновић Милоша у то време начелника СУП-а Призрен, утврдио да је 37 одред (А формација), борбени маневарски одред а да је 87 одред Посебних јединица полиције (Б формација), територијални одред чији је надатак држање територије која је претходно очишћена од припадника ОВК-а од стране 37-ог одреда Посебних јединица полиције. Поред тога, првостепени суд је закључио да ниједним изведеним доказом није утврђено ни то да је окривљени Митровић Радослав могао бити командант дела борбене операције савезних снага Војске Југославије и јединица МУП-а, имајући у виду институцију тврдњу сведока Божидара Делића да је војска била савезна институција, а МУП Србије републичка, те да ни једна и ни друга нису могли бити другом да се потчине, коју тврдњу је суд прихватио као истиниту, јасну и неспорној.

Првостепени суд је у утврђивању чињеничног стања у овом делу ценио и изјаву команданта МУП-а Управе за борбу против организованог криминала број 2369/05 од 07.2005. године, на који се Тужилаштво за ратне злочине посебно позива у својој жалби, истичући да је остало неразјашњено због чега исти није

прихваћен и зашто би исти био достављен уколико није тачан. У овом извештају се између осталог наводи да су у реону Суве реке ангажоване јединице и то 37. здружени одред Посебних јединица полиције (који су сачињавали 37. и 87. одред Посебних јединица полиције), да су старешине наведених јединица 37-ог здруженог одреда Посебних јединица полиције пуковник Радослав Митровић, командант 37-ог одреда и капетан Миодраг Станковић командант 87-ог одреда Посебних јединица полиције. Међутим, првостепени суд је у анализи изведених доказа у овом делу навео да овај извештај није прихватио, налазећи да је извођењем непосредних доказа током овога поступка исти оповргнут.

Веће овога суда у потпуности прихвата чињенични закључак првостепеног суда када је реч о могућности командовања окривљеног Митровић Радослава, како другим одредима Посебних јединица полиције тако и јединицама локалног ОУП-а, односно Војске Југославије. Наиме, како је наведено, првостепени суд је у том делу извео значајан број доказа који су релевантни, саслушавши како лица која су се налазила на одговорним функцијама у то време, тако и припаднике ових оружаних формација и из свих ових доказа произашао је несумњив закључак да је окривљени Митровић у критичном периоду командовао искључиво 37-им одредом Посебних јединица полиције а да су остале оружане структуре такође имале своје команданте, те да нису биле претпочињене нити обавезне на поступање по наредбама окривљеног Митровића, који за то није имао ни формална ни фактичка овлашћења.

Једини доказ на који се тужилаштво током поступка у том правцу позивало, а који се истиче и у жалби, представља поменути извештај МУП-а Управе за борбу против организованог криминала. Према становишту Већа овога суда, чак и уколико би се прихватило да је Управа за борбу против организованог криминала институција компетентна за дефинисање и тумачење командне структуре МУП-а у наведеном периоду, што сматрамо да није случај имајући у виду да је реч само о једној од организационих јединица МУП-а, наведени извештај према ставу овога већа такође не пружа довољно података на основу којих би се могло закључити да је окривљени Митровић могао руководити и осталим јединицама ван своје формалне надлежности. Наиме, у наведеном извештају, и једино у њему, помиње се термин „здружени одред“ који су сачињавали 37. и 87. одред Посебних јединица полиције, без да се овај термин додатно појашњава. Наиме, из извештаја УБПОК-а се не види шта представља термин „здружени одред“, уколико је таква формација постојала; да ли је реч о здруживању на плану извођења заједничких борбених операција на одређеном простору или можда некој другој врсти садејства у којем би једна јединица обављала једне, а друга помоћне – задатке подршке. Још мање се из наведеног извештаја, насупрот тврдњама Тужиоца, према становишту овог већа, може закључити да је управо окривљени Митровић Радослав био тај који је имао овлашћења да командује свим овим јединицама, имајући у виду да се у истом извештају изричито наводи да је капетан Миодраг Станковић био командант 87-ог одреда Посебних јединица полиције, те да се нигде не тврди да је овај старешина био потчињен окривљеном Митровић Радославу.

Осим тога, правилан је закључак првостепеног суда, који прихвата и Веће овога суда, а везано за могућност окр. Митровића да командује и јединицама локалног ОУП-а, у конкретном случају и ОУП-а Сува Река, с обзиром да су испитани сведоци, Војновић Милош у то време начелник СУП Призрен, Витошевић Добривоје у то време начелник ОУП-а Сува Река, Миљковић Милутин у то време официр СУП Призрен и Борисављевић Драган у то време заменик командира ОУП-а Сува Река и командир вода ПЈП из Суве Реке, изричито тврдили да им опт.Митровић Радослав није могао наређивати, нити је то чинио. Наведено је поткрепљено и исказом сведока Обрада Стевановића, те је идентично приказан начин функционисања командне структуре. Такође, током овог кривичног поступка није изведен ни један материјални доказ из којег би се могао извести супротан закључак од напред наведеног, тј. да је окр. Митровић имао могућност командовања и припадницима ОУП-а, те да је ту могућност и користио. У прилог наведеном иде и чињеница да ниједан, од великог броја испитаних сведока, припадника ОУП-а Сува Река, није никада присуствовао ситуацији у којој окр. Митровић Радослав издаје наређења окр. Репановић Радојку, командиру ОУП-а.

Све изнете чињенице и према ставу већа овог суда оправдавају чињенични закључак првостепеног суда да их свих изведених доказа није могло бити са сигурношћу утврђено да је окривљени Митровић Радослав поред јединица 37-ог одреда, критичном приликом имао овлашћења командовања и другим јединицама које су се налазиле у реону Суве Реке.

Поред тога, првостепени суд је проверавајући наводе оптужнице значајан део поступка посветио извођењу доказа о томе где су се јединице 37-ог одреда, којима је командовао окривљени Митровић, налазиле дана 26.03.1999. године када је до извршења кривичних дела, која су предмет ове оптужнице дошло у месту Сува река.

У том смислу првостепени суд је најпре из Заповести заједничке команде за Косово и Метохију утврдио да је задатак наведен у овој заповести био да се подрже снаге МУП-а у блокади, разбијању и уништењу шиптарско-терористичких снага у ширем реону Ораховац – Сува река – Велика Круша, а из заповести команде 549. моторизоване бригаде од 23.03.1999. године команданта Божидара Делића, да је одлучено да се у сарадњи са, између осталог и 37-им одредом Посебних јединица полиције, изврши деблокада комуникације Сува река – Ораховац и блокира и уништи ОВК у ширем реону села Ретимља и успостави контрола територије на овом подручју. Готовост за почетак подршке снага МУП-а је 25.03.1999. године у 7.00 часова, а задатак јединица 549. моторизоване бригаде је да у сарадњи са две чете 37-ог одреда Посебних јединица полиције изврши деблокаду комуникација села Раштане и села Студенчани и Самодраже. Из наведених заповести утврђено је да задатак акције није обухватао и град Суву Реку него потез од села Раштане, како је то управо у својој одбрани истицао и окривљени Митровић Радослав. Из исказа сведока Божидара Делића у то време команданта 549. моторизоване бригаде

Пришинског корпуса утврђено је да су све јединице и МУП-а и Војске на својим одређеним местима морале бити 25.03.1999. године, те да је ова акција заиста и почела тога дана. Из исказа сведока - пуковника Коњиковац Стојана, првостепени суд је утврдио да су борбене активности почеле 25. марта негде око 6.00 или 7.00 часова ујутру, што је подразумевало да су све јединице већ запоселе своје полазне положаје од села Раштане према Студенчанима. Првостепени суд је ове чињенице потврдио и исказом сведока Сикетић Зорана командира III чете 37-ог одреда, који је такође навео да су већ 25. марта отишли на положаје а да су 26. марта, колико се сећа, већ у борбама које су се одвијале имали три рањена припадника у селима Оптеруша или Пагаруша. Ове чињенице о почетку акције у којој је учествовао 37. одред потврђене су и од стране осталих командира чета овог одреда.

На основу свих изведених доказа који су јасно и детаљно презентовани у првостепеној пресуди, Веће овога суда је мишљења да се у потпуности може прихватити закључак првостепеног суда да је 37. одред Посебних јединица полиције већ дан пре критичног догађаја у месту Сува Река био распоређен и учествовао у борбеним дејствима ван овог места, те да нема доказа да су његови припадници или одређени део њих, истовремено били и у граду Сува Река, како се то наводи у оптужници Тужиоца за ратне злочине. Све то односи се и на III чету 37-ог одреда која се посебно апострофира у оптужници Тужиоца за ратне злочине, имајући у виду да је првостепени суд правилно из исказа Зорана Сикетића, али и из исказа командира водова III чете 37-ог одреда и чета овог одреда, утврдио да су дана 25.03. ујутру припадници овог одреда већ кренули у акцију, те да су се већ 26.03. када је дошло до извршења кривичног дела у Сувој Реци, они са припадницима јединица већ налазили у борбеним активностима ван овог места. Стога се и супротни жалбени наводи Тужиоца за ратне злочине, оцењују као неосновани.

2.4.1.2. Издавање наредбе од стране окривљеног Радослава Митровића

Када је реч о тврдњи Тужиоца за ратне злочине истакнутој у оптужници и поновљеној у жалбеним наводима, којима се негира правилност и потпуност утврђеног чињеничног стања, а то је да је окривљени Митровић Радослав не само имао могућност да командује свим поменутих јединицама, већ и да је овим припадницима заиста и наредио да изврше напад на цивилно становништво албанске националности у Сувој Реци, оптуженом Репановићу да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река да учествује у овој операцији чишћења терена и убијање цивила албанске националности, те оптуженом Јовановићу и припадницима ОУП-а Сува Река који су се налазили испред полицијске станице и били одређени од стране Репановића у групу која ће учествовати у нападу и убијању албанских цивила да се укључе у напад, Тужилаштво у жалби истиче неколико аргумената.

Тако се најпре наводи да је првостепени суд у погледу окривљеног Репановића правилно утврдио да је он издао наређење да се оформи „група за

убијање“, али да првостепена пресуда не садржи разлоге о томе због чега је окривљени Репановић ово наредио, односно да ли је тад он поступао самоиницијативно или по нечијој наредби. Даље се наводи да је првостепени суд утврдио да нема доказа да је Репановићу овакво наређење пренео окривљени Митровић, иако је и од првостепеног суда утврђена чињеница да је управо пред сам напад на албанске цивиле до полицијске станице у Сувој Реци дошао окривљени Митровић. Такође се у жалби истиче да је првостепени суд некритички прихватио одбрану окривљеног Јовановића према којој произлази да је окривљени Митровић дошао на лице места само због тога да окривљеном Јовановићу и другим припадницима ОУП-а Сува Река који су стајали испред станице полиције Сува река изговори „шта је ова гужва овде, шта се овде ради“, као да је искључиви разлог његовог доласка био тај да изрази своје неслагање са некаквом гужвом, што је према ставу тужилаштва, неприхватљив закључак. Тужилаштво за ратне злочине у жалби такође истиче да окривљени Репановић није могао самостално, нити је за то имао неки посебан разлог да нареди убијање албанских цивила, већ је то могао да уради само на основу наређења са више инстанце који би у овом случају био командант акције тј. окривљени Митровић. Такође, имајући у виду да одмах након појављивања окривљеног Митровића окривљени Јовановић и сам наређује припадницима ОУП-а Сува Река да крену у акцију, евидентно је да је и Јовановић био упознат са задатком.

Међутим, веће овога суда је мишљења да се овакве тврдње Тужилаштва за ратне злочине изнете у жалби на првостепену пресуду, не могу прихватити из следећих разлога:

Наиме, како у оптужници тако ни у жалби, када је реч о наредби окривљеног Митровић Радослава, нису предложени докази којима би издавање овакве наредбе било у довољној мери потврђено, већ се током читавог првостепеног поступка а то је случај и са жалбом, постојање наредбе изводи из низа претпоставки на основу којих се врше логицирања и закључивања о томе шта би „једино било могуће“ закључити у таквој ситуацији. У том смислу треба најпре истаћи да је Тужилаштво за ратне злочине окривљеном Митровић Радославу најпре ставило на терет да наредбу о којој је реч, припадницима оружаних снага издаје по наређењу штаба МУП-а на Косову и Метохији, иако за овако нешто током читавог поступка није предложен нити један доказ. О наредби штаба МУП-а која је према оптужници „извориште“ даље наредбе окривљеног Митровића, у првостепеном поступку се ни на једном месту не расправља, нити се за овакав податак изнет у оптужници предлажу било какви други докази. На тај начин сам почетак наводног командног ланца у овом случају, који је изузетно значајан и за саму наводну наредбу окривљеног Митровића, остао је само тврдња тужилаштва изнета у диспозитиву оптужнице, која током поступка ни на који начин није доказивана.

Слична је ситуација и са тврдњом тужилаштва изнетом у оптужници која се понавља и у жалби Тужилаштва за ратне злочине да је окривљени Митровић наредио окривљеном Репановићу да одреди групу полицајаца из ОУП-а Сува Река да учествује у овој операцији чишћења терена и убијању цивила албанске

националности. За овакву тврдњу, такође ни током поступка ни у жалби нису изнети докази. Стога је према становишту овога суда у потпуности правилан закључак првостепеног суда да и поред изведеног великог броја доказа и саслушања великог броја сведока, ни из једног од њих не произилази да је окривљени Митровић Радослав дана 26. марта 1999. године био у било каквом контакту са окривљеним Репановић Радојком, да га нико у том смислу није видео, те да га посебно, нико није чуо да издаје наређења окривљеном Репановић Радојку. Не може се у том смислу прихватити тврдња Тужиоца за ратне злочине изнета у жалби према којој је оваква наредба Репановићу од стране Митровића свакако постојала, имајући у виду да сам Репановић није имао мотив за извршење оваквог кривичног дела, те да је таква наредба морала доћи са више инстанце. Постојање наредбе за извршење овако тешког кривичног дела, поготову када је, како се то тврди, она основни покретач његовог извршења, не може се по становишту Већа овога суда утврђивати претпоставкама да је она нужно постојала, имајући у виду да командант полицијске станице сам не би могао осмислити такав злочин нити имати мотив за његово извршење, већ мора бити заснована на чврстим и недвосмисленим доказима.

Када је реч о наводној наредби окривљеног Митровић Радослава издатој окривљеном Јовановић Ненаду и припадницима ОУП-а Сува Река испред полицијске станице, веће овога суда и овде прихвата разлоге које је изнео првостепени суд. Наиме, првостепени суд је у овом делу у потпуности прихватио одбрану окривљеног Јовановић Ненада и исказ сведока „А“, из којих је утврдио да се окривљени Митровић Радослав критичном приликом на кратко задржао испред дворишта ОУП-а Сува река, те да је из исказа сведока „А“ утврђено да окривљени Митровић није био присутан каснијим догађајима на Рештанском путу и код кућа породице Бериша. Такође, првостепени суд је ценећи одбрану окривљеног Јовановић Ненада из његовог исказа утврдио да му је наведеном приликом на тротоару испред полицијске станице окривљени Митровић изненада пришао, те да је одједном почео да на њега виче изговарајући „шта је ова гужва овде, шта се овде ради“, да је окривљени био збуњен и није знао зашто окривљени Митровић на њега виче, с обзиром да са њим нема апсолутно ништа, те да се окривљени Митровић окренуо, ушао у возило и у истом продужио ка Призрену.

На основу свих овако изведених доказа, Веће овога суда сматра, да је правилан чињенични закључак првостепеног суда да кратко присуство окривљеног Митровића испред дворишта ОУП-а Сува Река, те утврђена чињеница да није био присутан критичним догађајима у критично време, а у склопу чињенице која је раније утврђена, да се јединица којом је командовао у наведено време овде није ни налазила, те чињенице да ни из једног доказа није потврђено да је критичном приликом окривљеном Јовановићу и припадницима ОУП-а Сува Река наредио да се укључе у напад на албанске цивиле, није довољно за доношење закључка о одговорности на начин како је то представило Тужилаштво за ратне злочине.

Када је реч о последњој компоненти наводне наредбе коју је окривљени

Митровић издао окривљеном Јовановићу и припадницима ОУП-а Сува Река, односно о једином случају где су конкретизоване речи и садржина наредбе коју је окривљени наводно издао, неопходно је уочити неколико момената. Тужилаштво за ратне злочине окривљеном је ставило на терет да се окривљеном Јовановић Ненаду издајући наредбу обратио речима „крећите, шта чекате...., јел` то ја треба да урадим уместо вас“. Овакав текст наводне наредбе представља комбинацију сведочења сведока „А“ који је дао пред Тужиоцем за ратне злочине и пред истражним судијом, и који је касније негирао на главном претресу, рекавши како окривљени Митровић није рекао „хоћеш ја да ти радим, крените“, нити „јел` то треба ја да урадим уместо вас“, наводећи да је окривљени Митровић почео да виче на окривљеног Јовановић Ненада, те да је рекао „шта ту радите ви, шта гледате, шта чекате“.

Проверавајући и утврђујући шта је конкретном приликом окривљени Митровић рекао окривљеном Јовановићу, првостепени суд је ценио и исказ окривљеног Јовановића који је такође навео да је Митровић том приликом на њега почео да виче изговарајући „шта је ова гужва овде, шта се овде ради“, и исти, који се у битноме поклапа са исказом сведока „А“ у овом обраћању са главног претреса, по становишту Већа овога суда оправдано прихватио.

Међутим, став је већа овога суда да чак и да је првостепено веће прихватило било које од различитих верзија обраћања окривљеног Митровића окривљеном Јовановићу, почев од онога које је сугерисало тужилаштво у оптужници па до оних које су износили сведок „А“ односно окривљени Јовановић, не би могло доћи до другачијег закључка од оног који је извео првостепени суд, а то је, да у конкретном случају нема довољно доказа да је оваквим обраћањем окривљени Митровић окривљеном Јовановићу и припадницима полиције који су били присутни издао наредбу за паљење кућа и убијање албанских цивила. Ово стога, што би према ставу овог већа у одсуству било којих других доказа о чему је раније било више речи, о томе да је окривљени Митровић уопште могао командовати наведеним јединицама, да је јединица којом је могао командовати била у Сувој Реци, да је постојао било какав шири план штаба МУП-а на Косову и Метохији, те да је окривљени Митровић учествовао у каснијим догађајима, макар наредба о којој је реч, морала бити таква да из ње јасно произилази да се њоме позива на вршење кривичног дела. Ово тим пре што и сам сведок А који детаљно говори о овом догађају наводи да су након оваквог обраћања окривљеног Митровића кренули „такорећи на слепо, нису имали никакву команду у смислу да ли треба да избацују људе из кућа, да ли треба да их приводе и слично, једноставно су само кренули не знајући ни шта ни зашто“ (исказ из претходног поступка од 14.3.2006.), из чега произилази да ни са његове, а ни са стране осталих присутних лица, овакво обраћање није било доживљено као наредба за вршење злочина.

Наиме, насупрот институту командне одговорности код којег лице на командном положају може одговарати и за неспречавање или некажњавање кривичних дела извршених од стране потчињених лица, односно због самог

нечињења, за кривично дело Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1. КЗСРЈ извршено наредбом, нужно је постојање јасног и недвосмисленог наређења. Текстови који не представљају сами по себи манифестну наредбу за вршење злочина, могу према ставу овога већа у одређеним случајевима представљати наредбу за вршење кривичног дела Ратни злочин, али само у ситуацији у којој из других утврђених околности несумњиво произилази да је реч о обраћањима лицима која су унапред упозната са планом који је потребно остварити, која су упозната шта се на овај начин жели рећи и која порука послати, и код којих она доводе искључиво до жељене реакције. То међутим, како је напред наведено у конкретном случају ни из једног изведеног доказа није могло бити утврђено.

2.4.2. Закључак

Имајући у виду напред наведено, Веће овога суда је као неосновану одбило жалбу Тужиоца за ратне злочине и потврдило пресуду Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине КТ. В 2/06 од 23.4.2009., у делу који се односи на окривљеног Митровић Радослава.

2.5. Жалба Тужиоца за ратне злочине на ослобађајући део пресуде који се односи на окривљеног Јовановић Ненада

Жалбом Тужиоца за ратне злочине, првостепена пресуда се у односу на окривљеног Јовановић Ненада побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 367. тачка 1 у вези чл. 368 ст. 1 тачка 11 ЗКП-а и због погрешно утврђеног чињеничног стања из чл. 367 тачка 3 у вези чл. 370 ст. 1 ЗКП-а. Међутим, из жалбених навода евидентно је да Тужилац за ратне злочине првенствено оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у односу на окривљеног Јовановић Ненада.

2.5.1. Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

У жалби, Тужилац за ратне злочине истиче да из доказа изведених током поступка очигледно произлази да је окривљени Јовановић био упознат са задатком као и остали чланови групе, јер су се остали чланови групе упутили управо тамо где су у близини већ били припадници 37-ог одреда Посебних јединица полиције и почели одмах да врше убиства. Такође се истиче да је од стране суда паушално оцењен исказ сведока „А“ у погледу онога што је изнео за окривљеног Митровића и окривљеног Јовановића, где је првостепени суд утврдио да то није истина и да тиме сведок „А“ жели да избегне своју кривично-правну одговорност. Тужилац у жалби истиче да су такви закључци дати без анализе и да су неосновани, јер сведок „А“ уколико износи тврдњу да су Митровић и Јовановић издали предметне наредбе, не скида са себе било

какву одговорност јер је он и иначе учествовао у таквом нападу, али без предузимања било каквих аката према цивилном становништву.

У овом делу првостепени суд је такође извео све оне доказе који су предложени. Цењена је напре одбрана окривљеног Јовановић Ненада који је навео да је, док је стајао испред полицијске станице, из правца Призрена плавим Ланд-ровером дошао окривљени Митровић који је изашао из возила и који је, у тренутку када је овај кренуо да га поздрави, прекинувши га у поздрављању, почео на њега да виче изговарајући „шта је ова гужва овде, шта се овде ради“. Окривљени је навео да је био збуњен и да није уопште знао зашто окривљени Митровић на њега виче, имајући у виду да са њим нема апсолутно ништа, али да се Митровић, чим је то изговорио, окренуо и ушао у возило и продужио ка Призрену. У том тренутку нико од припадника полиције није био поред њега па самим тим није ни могао издати наредбу да се крене. Суд је у овом делу ценио исказ сведока „А“ који је такође описао овај догађај између Митровића и Јовановића, али је рекао да је након тога окривљени Јовановић рекао присутнима „ајде, ајде, крените“, као и део исказа истог сведока дат у претходном поступку где је навео „да Чегар 1 који је наишао није наредио помоћнику да они крену, они не би имали потребе да уопште одлазе у те куће“, а када им је Јовановић рекао „ајде, ајде“, „да су они кренули без икаквог договора, такорећи на слепо, нису имали никакву команду у смислу да ли треба да избацују те људе из кућа, да ли треба да их приводе и слично, једноставно су само кренули не знајући ни шта ни зашто“.

Међутим, првостепени суд је анализирајући ове доказе нашао да, чак и уколико би прихватио напред наведене делове исказа сведока А, сматра да ни у том смислу нема јасне наредбе јер и сам сведок говори да су критичном приликом стајали испред зграде ОУП-а на тротоару и гледали шта се дешава, и том приликом помоћник Јовановић Ненад ништа није говорио јер он није знао о чему се ради, те да је након обраћања окривљеног Митровића био збуњен и уплашен, а и када је сведок са осталима кренуо, нису знали ни где треба да иду, ни шта да раде, ни зашто. Првостепени суд закључује да наредба мора да буде довољно јасна и прецизна за онога коме је упућена, а и сам сведок А наводи да није схватио где треба да иду и шта треба да раде, те да нису имали никакву команду у смислу да ли треба да избацују људе из кућа, да ли треба да их приводе и слично, већ су једноставно само кренули не знајући ни шта ни зашто.

Овакве разлоге првостепеног суда у потпуности прихвата и Веће овога суда, налазећи да су исти јасни и уверљиви. Наиме, у светлости свега онога што је речено, када је реч о присуству и речима изговореним од стране окривљеног Митровића, и код окривљеног Јовановић Ненада евентуално изговорене речи „ајде, ајде, крените“, како то правилно закључује и првостепени суд, не могу представљати јасан доказ о томе да је окривљени Јовановић на тај начин у конкретном случају издао наредбу за претрес кућа и убијање албанских цивила. Као што је то речено и када је реч о окривљеном Митровићу, овакве речи у којима нема експлицитног позивања на вршење одређеног кривичног дела, могле би се сматрати наредбом само у случају у којем би из осталих околности

и доказа несумњиво произлазило да је постојао одређени план о вршењу кривичног дела. Овде међутим то никако није случај, имајући у виду да и сам сведок „А“ који говори о оваквом обраћању окривљеног Јовановић Ненада тврди да је и сам Јовановић био збуњен присуством Митровића, те да након тих његових речи нису знали ни шта треба да раде, ни куда да крену, из чега произилази да нема довољно доказа да је овакво обраћање окривљеног Јовановића за присутне представљало било какво, а камоли јасно упутство о томе шта би они наводно требали да раде, што је код наредбе нужно. При томе Веће овог суда посебно је имало у виду чињеницу да је и сам сведок „А“ навео да после овог обраћања окривљеног Јовановић Ненада више није видео, те да и из других доказа несумњиво произилази да Јовановић Ненад није учествовао у каснијим догађајима, што такође и само за себе, у довољној мери доводи у сумњу тврдњу о томе да је окривљени Јовановић Ненад на овај начин желео да изда наредбу за вршење овог кривичног дела. У том смислу Веће овога суда, закључак првостепеног суда о томе да нема довољно доказа да је окривљени Јовановић извршио кривично дело које му се оптужницом ставља на терет, сматра правилним, а жалбене наводе Тужиоца за ратне злочине, неоснованим.

2.5.2. Закључак

Имајући у виду напред наведено, Веће овога суда је као неосновану одбило жалбу Тужиоца за ратне злочине и потврдило пресуду Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине КТ. В 2/06 од 23.4.2009, у делу који се односи на окривљеног Јовановић Ненада.

2.6. Жалба Тужиоца за ратне злочине на део пресуде који се односи на окривљеног Петковић Зорана

Жалбом Тужиоца за ратне злочине, првостепена пресуда се у односу на окривљеног Петковић Зорана побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 367. тачка 1 у вези чл. 368 ст. 1. тачка 11. ЗКП-а и због погрешно утврђеног чињеничног стања из чл. 367. тачка 3. у вези чл. 370. ст. 1 ЗКП-а. Међутим, из жалбених навода евидентно је да Тужилац за ратне злочине првенствено оспорава правилност утврђеног чињеничног стања у односу на окривљеног Петковић Зорана.

2.6.1. Истицање погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања

Тужилаштво за ратне злочине у жалби која се односи на део пресуде у односу на окривљеног Петковић Зорана истиче да је првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање. У том смислу првенствено се указује на исказ оштећене Шурета Берише, где се наводи да су оцене исказа овога сведока супротне и контрадикторне, јер цитирајући њен исказ и оцењујући га, првостепени суд наводи да је њен исказ у осталим деловима пресуде истинит и

уверљив, те на основу њеног исказа заснива већи део осуђујуће пресуде, па ипак када говори о учешћу Петковић Зорана, о чему оштећена Шурета према ставу тужиоца врло уверљиво сведочи, првостепени суд, не прихватајући га, њеном исказу даје сасвим другачију вредност. При томе тужилаштво истиче да чињеница да поједини сведоци за време догађаја нису видели окривљеног Петковић Зорана, не би требала да има посебни значај и не мора бити у супротности са исказом оштећене Шурета Берише, јер се догађај о коме се ради одвијао на ширем простору где су људи често заклоњени зградом или зидовима између дворишта и зграда, за време догађаја траје интензивна пуцњава, па није необично, уколико међу бројним учесницима у овом догађају није било примећено присуство и оптуженог Петковић Зорана, имајући посебно у виду протек времена. При томе Тужилаштво за ратне злочине у жалби истиче да није нелогично што оштећена Шурета Бериша у врсти за препознавање није препознала окривљеног Петковић Зорана, имајући у виду да су се сви сведоци који су познавали Петковића изненадили његовим садашњим изгледом. У том смислу Тужилаштво за ратне злочине оспорава закључак првостепеног суда да нема довољно доказа да је окривљени Петковић Зоран учествовао у извршењу кривичног дела које му је оптужницом стављено на терет.

Утврђујући чињенично стање у погледу учешћа окривљеног Петковић Зорана у извршењу кривичног дела које му је оптужницом стављено на терет, првостепени суд је извео велики број доказа, првенствено саслушањем лица која су критичном приликом била присутна. У том смислу првостепени суд је из ових исказа закључио да сведоци који су говорили о критичним догађајима код полицијске станице, кућа породице Бериша и пицерије у занатском центру – Вељковић Велибор, сведок „А“, Агрон Бериша, Ђорђевић Новица, Недељковић Светозар, Петковић Недељко, Трајковић Богољуб, сведоци „Б“ и „Ц“, нису у овим приликама видели Петковић Зорана и такве исказе првостепени суд је прихватио као истините, уверљиве и међусобно сагласне. У оваквим околностима првостепени суд је посебно и ценио исказ сведока – оштећене Шурета Берише, на који се позива Тужилац за ратне злочине у својој жалби. Тако првостепени суд наводи да је оштећена најпре у исказу датом хашким истражитељима навела да се сећа да је Седатов син Дрилон рекао свом оцу „види у групи је Зоран, онај дебели“, а да је Седат погледавши кроз прозор рекао „они су сви из Суве Реке, Зоран је тамо са својим братом“, те да је она чула једног Србина како виче на албанском „Бујаре где си“ и да је препознала да је то глас Србина који се звао Зоран. Приликом саслушања од стране истражног судије оштећена је за разлику од ранијег исказа навела да је међу полицајцима који су трчали и дошли до њене куће, препознала Зорана, иако то раније није навела у изјави где је спомињала само његов глас. На изричито питање истражног судије да ли је видела ко је пуцао у Бујара одговорила је „не, само сам чула да је Зоранов глас и онда сам само чула пуцње“, док је на главном претресу изјавила да она није видела убиство Бујара, али наводи како верује да га је Зоран убио. Поред тога суд је анализирао и део исказа сведока оштећене са главног претреса где је навела како не може да се сети када је последњи пут пре 26. марта видела Зорана, јер онога дана када је дошао код куће стрица Весела он је највише викао и увек јој се чинило да је то његов глас.

Када је међутим навела да је можда и неко други звао али јој се чини да је то био Зоран, при чему је истакла да раније са њим није разговарала. Приликом обављеног препознавања 04.12.2007. године, сведок - оштећена Шурета Бериша је Зорана описала као крупног, ни плавог ни црног, а када га је виђала имао је малу браду. Међутим у врсти за препознавање у којој се налазио Петковић Зоран, оштећена је изјавила да није сигурна и да никога не препознаје.

Имајући у виду све напред наведено, првостепени суд је и по становишту Већа овога суда правилно закључио да у овом делу исказ сведока оштећене Шурета Берише, не може представљати довољан доказ учешћа окривљеног у догађају на начин како је то представио Тужилац за ратне злочине. Ово стога што је наведена сведокиња исказ више пута мењала при чему је њен исказ у погледу битних чињеница био контрадикторан и у супротности са свим осталим изведеним доказима. Наиме, како је напред наведено, сва остала саслушана лица изричито су негирала присуство окривљеног Петковић Зорана овим догађајима. При томе, првостепени суд је и по схватању овога већа у том смислу правилно и оправдано посебан значај дао исказу сведока Агрона Берише, који је и сам навео да је добро познавао обојицу браће Петковић – Микија и Зорана, с обзиром да су из Суве Реке и који је детаљно описао како је Мирослава Петковића видео када је ушао у Фатову кућу, након чега је она горела, али који је изричито рекао да том приликом Зорана уопште није видео. Наиме, првостепени суд је оправдано извукао закључак да нарочито сведок Агрон Бериша није имао ниједан разлог да штити окривљеног Петковић Зорана. Слично томе, првостепени суд је дао јасне и уверљиве разлоге да интерес за заштиту окривљеног Петковић Зорана није имао ни сведок „А“, који је децидирано и убедљиво у својим исказима тврдио да окривљени Петковић Зоран није био присутан у дворишту породица Бериша, иако је у погледу свих осталих учесника овога догађаја дао јасан и уверљив исказ.

У том смислу, веће овога суда у потпуности прихвата закључак првостепеног суда да је недоследан и контрадикторан исказ сведока оштећене Шурета Берише у овом делу, изазван првенствено њеним психичким стањем, налазећи да је оштећена била трауматизована догађајем, услед чега је и њена моћ перцепције била ослабљена, имајући у виду забринутост за своје четворо малолетне деце, од којих је најстарија ћерка имала 16 година, а најмлађи син непуне 2 године, те да је сама оштећена навела да се због читавог догађаја скоро онесвестила. Такође, првостепени суд према становишту Већа овога суда правилно није прихватио ни део исказа сведока оштећене Шурета Берише где наводи да је чула глас Петковић Зорана, имајући у виду да су сви остали сведоци и учесници овога догађаја изричито тврдили да Петковић Зоран том приликом није био присутан, а све у склопу чињенице које је сама оштећена навела на главном претресу да раније са окривљеним није разговарала.

Стога веће овога суда у потпуности прихвата закључак првостепеног

суда сагласно којем нема довољно доказа да је окривљени Петковић Зоран извршио кривично дело које му се ставља на терет, због чега чињенични закључак првостепеног суда у том делу сматра правилним, а жалбене наводе Тужилаштва за ратне злочине неоснованим.

2.6.2. Закључак

Имајући у виду напред наведено, Веће овога суда је као неосновану одбило жалбу Тужиоца за ратне злочине и потврдило пресуду Окружног суда у Београду – Већа за ратне злочине КТ. В 2/06 од 23.4.2009, у делу који се односи на окривљеног Петковић Зорана.

III

РАЗЛОЗИ ЗА УСВАЈАЊЕ ПОЈЕДИНИХ ЖАЛБИ И УКИДАЊЕ ДЕЛА ПРВОСТЕПЕНЕ ПРЕСУДЕ (ДЕО II ИЗРЕКЕ ПРЕСУДЕ)

3.1. Жалбе окривљеног Репановић Радојка, бранилаца окривљеног Игора Исаиловића, Ненада Војновића и Градимира Налића и супруге окривљеног Радојка Репановића – Драгице Репановић

У жалбама окривљеног Репановић Радојка и његових бранилаца првостепена пресуда побија се из свих законом предвиђених разлога, док се у жалби супруге окривљеног истиче битна повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање и неправилно донета одлука о кривичној санкцији.

Основна околност која се истиче у све три жалбе које су изјављене на првостепену пресуду у делу који се односи на окривљеног Репановић Радојка тиче се са једне стране истакнуте битне повреде одредаба кривичног поступка а која се огледа у чињеници да првостепени суд није дао разлоге о одлучним чињеницама, те да су они који су дати неразумљиви, а имајући првенствено у виду оцену исказа сведока Вељковић Велибора, при чему се истиче да је чинећи овакву битну повреду првостепени суд погрешно утврдио чињенично стање када је реч о окривљеном Репановићу.

3.1.1. Истицање битних повреда одредаба кривичног поступка

У жалбама се истиче да првостепени суд наводи како је чињеницу да је окривљени Репановић извршио кривично дело које му је стављено на терет утврдио из исказа сведока Вељковића, чије је исказе у кратким цртама и цитирао, наводећи на послетку анализе да је сведок Вељковић био изричит у тврдњи да му је окривљени Репановић издао наредбу чијег се садржаја не сећа. У жалбама окривљеног и његовог браниоца, посебно се истиче да су овако дати разлози неразумљиви, јер је несхватљиво како првостепени суд може да тврди да је сведок на чијем исказу заснива осуђујућу пресуду дао убедљив исказ у ситуацији када је тај сведок дао шест контрадикторних исказа и у ситуацији када су његови искази у потпуној супротности са свим осталим изведеним доказима.

3.1.2. Истицање погрешно утврђеног чињеничног стања

Најзначајнији део жалби ипак, односи се на тврдњу жалилаца да је првостепени суд чинећи наведену битну повреду и погрешно утврдио чињенично стање, прихватајући исказ сведока Вељковић Велибора, који је у пуној мери неубедљив и у супротности са другим изведеним доказима. Стога је према ставу жалилаца суд у конкретном случају у најмању руку морао да примени правило *in dubio pro reo* и окривљеног Репановића ослободи кривичне одговорности.

3.1.2.1. Исказ сведока Вељковић Велибора

У образложењу наведеног дела пресуде, првостепени суд је најпре анализирао исказ сведока Вељковић Велибора.

Сведок Вељковић Велибор је током првостепеног поступка саслушан у више наврата и то како у предкривичном, истражном и поступку на главном претресу и у овим исказима је између осталог навео:

Пред *истражним судијом* дана 05.03.2004. године, навео је како није чуо да је неко од старешина рекао „идите и убијајте“, нити је то чуо од било кога другог, али је од колеге чуо да је наређење стигло из Београда. У даљем току саслушања навео је да му је наређење дао Репановић рекавши „излази и иди“, и да се „убија, да се утоварају мртви људи“. Кренуо је за једним камионом и утоваривао мртве људе, а ту је био и један трактор са којим су кренули комуналци. Када је реч о догађајима код пицерије, навео је да мисли да Репановић није био ту када су утоваривали лешеве из занатског центра, али да су ту били Јовановић Тодор, Папић Рамиз и Поповић Анђелко.

Пред *Тужилоцем за ратне злочине* 22.09.2005. године, навео је да су у дворишту полицијске станице критичног дана били и други припадници

активног као и резервног састава полиције Сува Река, с тим што су се неки од њих налазили у дворишту а неки у ходнику главне зграде, међутим двориште и ходник су близу и сви су могли да се виде. Међу припадницима полиције навео је да је видео Чукарић Слађана, Петковић Микија, Јовановић Тодора, Јанковић Сретена, Поповић Анђелка, „Мишка Дебејца“ (Нишавић Милорад), Папић Рамиза, Тановића и Ђорђевића који су касније погинули, Андрејевић Срђана и Бојовић Дејана са којима је био и активни полицајац Аризановић Зоран. Било је и неких људи из цивилне заштите као и др Бобан Вуксановић, неки људи из општине и ТО-а, као и Мирко Ђорђевић који је припадник ТО-а. У дворишту се налазио и Репановић Радојко командир полицијске станице, али није могао да се сети да ли је са њим био и Јовановић Ненад. Неки од наведених људи били су у дворишту а неки у ходнику на улазу у главну зграду, међутим ради се о великом ходнику који је јасно могао да се види из дворишта. Када је изашао из помоћне зграде у двориште видео је да се сви они који су били у дворишту припремају да крену на убијање, те је тада зачуо јасну наредбу командира полицијске станице Репановић Радојка, за коју не зна како је гласила од речи до речи, али из које је јасно произлазило да треба да се иде на Рештански пут у убијање албанских цивила, а тада је и издао наредбу да се лешеве убијених цивила утоваре на камион и склоне са лица места. При томе Репановић није прецизно одредио ко ће да иде да убија а ко ће од њих да иде да купи лешеве.

Дана 18.01.2006. године пред *истражитељем Хаашког Трибунала* изјавио је да је наредба издата у малој канцеларији ОУП Сува Река. Репановић је рекао људима у канцеларији да треба да иду од куће до куће и да убијају албанске цивиле. Није рекао зашто ово треба да се ради и није споменуо никакве одређене појединце. Само је рекао да сви морају бити убијени. Репановић му је наредио да и он крене са њима и да убија, али је он то одбио.

Пред *истражаним судијом* дана 27.03.2006. године је навео да је наведеног дана у дворишту полицијске станице било људи али да не може тачно да се сети ко је све био, али зна да је међу њима био и командир станице окривљени Радојко Репановић као и група људи која је већ чула за убијање у тој групи је био покојни Тановић, Папић, Чукарић Слађан, Петковић Мики, Анђелко Поповић и још неко. Могуће да је био и дежурни Милован Гогић. Навео је да је лично чуо од командира Радојка Репановића да се крене у убијање албанских цивила на Рештанском путу, али да не може да се сети како је тачно гласила наведена наредба, већ му је Репановић рекао нешто у смислу да и он крене у убијање шиптара. Он ни од кога није чуо израз „група за убијање“, већ на основу тога што је после пет минута од његовог доласка та иста група кренула и почела да убија, навео је овај израз. Не може да се сети речи коју је командир поменуо нити да ли је спомињао реч „убијање“. У тренутку када је он био у дворишту неки од полицајаца су били у ходнику али не може да се сети ко је био, нити је могао тачно да види, али је чуо разговор тамо, с обзиром да су врата била отворена.

На *главном претресу 07.11.2006. године* је навео како је том приликом желео да уђе у просторије дежурне службе. међутим када је пришао до самих

улазних врата, његов претпостављени окривљени Радојко Репановић му је рекао, али не може да се сети како му је тачно рекао, али је желео да га пошаље са једном групом људи у којој је био сада покојни Тановић, окривљени Слађан Чукарић и Петковић Мирослав, који су били наоружани аутоматским пушкама и стајали су у непосредној близини. Сведок не може тачно да се сети ко је још био присутан али било је ту и активног и резервног састава. Када је све то почело окривљени Радојко Репановић за кога не зна тачно где се налазио, да ли испред станице, да ли у дворишту или је био у ходнику, али тачно зна да је њему рекао да са сведоком „А“ и Ивицом Новковићем иде у камион који је дошао да утоварује лешеве који су већ били испред те куће на Решанском путу. Том приликом ту су били Новковић Ивица и сведок „А“, који су иначе били у кругу станице. Изјавио је да он није чуо окривљеног Репановића да каже „иди убијај“, већ само у смислу тога да крене са групом, нити је чуо да је одредио „групу за убијање“ и „групу за сакупљање лешева“, већ је то његов израз. Након што му је предочен део исказа који је дана 22.09.2005. године дао Тужиоцу за ратне злочине када је навео да је код пицерије Репановић поновио наредбу коју је рекао пре него што су кренули на задатак, сведок је изјавио да мисли да је Репановић то рекао у станици, али није сигуран да ли је био код пицерије.

На главном претресу од 04.11.2008. године, након што му је предочен део исказа дат Хашким истражитељима, када је навео да је видео окривљеног Репановића који се обраћао групи полицајаца у малој канцеларији и након што му је предочен списак људи који су ту према овом исказу били присутни, навео је да су му они читали друге изјаве, односно изјаве других сведока, а да је он онда рекао у смислу тога да ако су и други рекли онда нека буде тако. При том нису му рекли која су то лица која су спомињала тај састанак, односно само су му рекли лица а не имена и презимена. Такође, на овом главном претресу навео је да он није чуо реченицу окривљеног Репановића „идите убијајте, товарите и возите“, али је мислио то у смислу тога, с обзиром да чим је сведок отишао тамо са колегама оним резервистима да утовара, значи вероватно је у том смислу и рекао, али те речи, односно реч „убијање“ није чуо.

3.1.2.2. Анализа исказа сведока Вељковић Велибора

Анализирајући наведене исказе сведока Вељковић Велибора, првостепени суд наводи како су исти у највећој мери, у битним чињеницама, међусобно сагласни, те да између њих нема битних разлика. Сведок је, наводи првостепени суд, доследан у погледу битних чињеница и околности те је суд прихватио исказе сведока Вељковић Велибора у делу где наводи да је критичног дана оптужени Репановић одредио групу полицајаца и наредио им да крену у напад и убијање албанских цивила, а потом одредио и групу полицајаца којима је издао наредбу да лешеве убијених утоваре у камион и одвезу са лица места, налазећи да су јасни и категорични у погледу наредбе. Првостепени суд наводи да је сведок више пута поновио тврдњу да не може тачно да наведе речи које је при том изговорио оптужени Репановић, при чему наводи да је то за суд логично након протеча више година. У том смислу првостепени суд исказ

сведока Вељковић Велибора прихвата као убедљив и истинит, не налазећи разлоге због којих би сведок неосновано теретио оптуженог Репановић Радојка. Суд такође оцењујући контрадикторности између исказа сведока Вељковић Велибора и Новковић Ивице у погледу датума када су наводно послати на сакупљање лешева, наводи да је логично да су наведени сведоци помешали дане, с обзиром на дешавање и број догађаја. Приликом оцене исказа сведока „А“, сведока Новковић Ивице и сведока Вељковић Велибора, налази да су мање недоследности и непрецизности без значаја за другачију одлуку у овој кривично-правној ствари, те не могу да буду разлог за закључак да је целокупно сведочење сведока непоуздано. Када је реч о наређењу, његовој јасноћи и прецизности, првостепени суд налази да наређење не мора бити у посебној форми, већ се може издати на читав низ различитих начина, те се може доказивати и околностима. По схватању првостепеног суда присуство окривљеног Репановића у самој полицијској станици и у дворишту исте, критичном приликом када се ту према исказу сведока Вељковића налази већи број припадника активног и резервног састава ОУП-а Сува Река, који крећу ка албанским кућама, а сведок са одабраном групом у сакупљање лешева, представљају околности из којих је суд на несумњив и поуздан начин у склопу са исказом сведока Вељковић Велибора утврдио да је окривљени Репановић Радојко издао наредбу да се крене у напад и убијање албанских цивила, те да се лешеви убијених сакупе и одвезу са лица места.

Међутим, веће овога суда сматра да се основано у жалбама окривљеног, његових браниоца и супруге окривљеног, најпре наводи да је првостепена пресуда захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из чл. 368. ст. 1. тачка 11. Законика о кривичном поступку, имајући у виду да нема разлога о одлучним чињеницама, те да су они који су дати нејасни и у знатној мери противречни. Наиме, нејасно је на основу чега првостепени суд закључује како су различити искази сведока Вељковић Велибора, дати током поступка у највећој мери у битним чињеницама међусобно сагласни, те да између њих нема битних разлика, када анализа ових исказа управо доводи до супротног закључка - да су они у знатној мери различити и то управо у погледу битних околности. Ове разлике крећу се од тако битних чињеница као што су, на ком месту је окривљени Репановић наводно дао ову наредбу, да ли је то било у канцеларији, у ходнику, у дворишту или испред полицијске станице, преко чињенице која се тиче лица која су била присутна издавању ове наредбе, па све до разлика у погледу тога да ли је и шта том приликом окривљени Репановић уопште рекао. Приликом готово сваког испитивања, сведок Вељковић је у погледу већине ових елемената мењао своје раније исказе или додавао одређене нове околности. Ове контрадикторности и разлике нарочито су изражене када је реч о самој наредби коју је наводно издао окривљени Репановић. Сведок Вељковић је повремено чак и током истог испитивања (*испитивање од 05.03.2004. године пред истражним судијом у истражним радњама*), у једном тренутку навео како је чуо да окривљени Репановић изговара „идите тамо, уговарајте и убијајте“, да би накнадно на питање истражног судије да ли је чуо непосредно овакву наредбу одговарао „ја то нисам чуо када је он рекао“.

Па ипак првостепени суд и поред оваквих разлика у исказима

образлажући своју одлуку у којој прихвата да је окривљени Репановић издао наредбу из чије садржине јасно произилази да се иде и креће у убијање албанских цивила, наводи да су искази наведеног сведока „јасни и категорични у погледу наредбе“. При томе, закључак о сагласности различитих исказа сведока Вељковић Велибора који доноси првостепени суд додатно је збуњујући, ако се има у виду да су у неколико наврата, што се може видети из транскрипата, како истражни судија тако и председник већа првостепеног суда, упозоравали сведока Вељковића на значајне и суштинске разлике у његовим исказима, услед којих је било веома тешко сагледати догађај о којем говори.

Поред тога, веће овог суда сматра нејасним и део образложења првостепене пресуде који се тиче начина доказивања саме наредбе. Наиме, првостепени суд наводи како наређење не мора бити у посебној форми, како се оно може изнети на читав низ различитих начина, те се може доказивати и околностима. У том смислу веће овога суда може се сложити са ставом да околности одређеног догађаја које су утврђене, могу бити доказ да је одређена недовољна експлицитна изјава, суштински представљала наредбу, али се никако не може сложити са тим да се и без постојања јасних доказа о томе да је било каква изјава дата, а нарочито без доказа о томе каква је њена садржина, само на основу околности може тврдити да је наредба за вршење кривичног дела сигурно дата од стране одређеног лица као што је то овде случај.

При том, првостепени суд како се то оправдано истиче у жалбама, даје нејасне разлоге и у погледу контрадикторности исказа сведока Вељковића и других саслушаних сведока који су наводно, према исказу сведока Вељковића, били присутни у полицијској станици када је окривљени Репановић издавао наредбу. Наиме, ниједно од саслушаних лица које је помињао сведок Вељковић током поступка, а која су наводно присуствовала издавању наредбе, нису ни у једном делу потврдила ово што је сведок Вељковић Велибор наводио, а нарочито да је било ко од њих добио било какву наредбу од окривљеног Репановића, при чему је једино сведок Новковић Ивица навео како га је окривљени послао да са групом од десетак полицајаца око полицијске станице само претресу и донесу доказне материјале, те због сигурности испразне све куће. Међутим, првостепени суд овакве разлике у исказима који су супротни исказу сведока Вељковића, сматра неуверљивим, неприхватљивим и нелогичним, наводећи да су се сведоци трудили да својим исказима сведу на минимум или пак на другачији начин опишу своје присуство и учешће у критичним догађајима, а све због страха од евентуално кривично-правне одговорности. Нејасноћа оваквог образложења посебно је, а што се истиче и у жалби браниоца окривљених, присутна када је реч о исказу сведока „А“, јер је остало нејасно на који начин би овај сведок побољшао свој кривично-правни положај уколико би првостепени суд утврдио да је до куће ОЕБС-а отишао након разговора окривљеног Митровића и окривљеног Јовановића, уместо по наредби окривљеног Репановића, који му је био непосредно надређени.

На послетку, оправдано се у жалби браниоца окривљеног и окривљеног Репановић Радојка указује на нејасне разлоге дате у првостепеној пресуди,

којима првостепени суд образлаже разлике и недоследности у исказима сведока Вељковић Велибора и Новковић Ивице, када је реч о датумима када су наводно учествовали у сакупљању лешева, а које суд правда тиме што су сведоци помешали дане и догађаје сврставајући два догађаја из два дана у један дан.

Међутим, оправдано се у жалби браниоца окривљеног истиче да су овакви разлози нејасни и неразумљиви, имајући у виду да током читавог поступка сведоци Вељковић и Новковић говоре о само једној наредби примљеној од окривљеног Репановића, па је нејасно како првостепени суд дозвољава могућност да су сведоци ипак и поред тога што је реч о једној наредби и једном догађају помешали два сасвим одвојена дана и различите догађаје. Ово тим пре што оба сведока говоре о наводном учествовању у сакупљању лешева одмах након догађаја од 26.03.1999. године, иако је из осталих изведених доказа несумњиво да сведоци говоре и о сакупљању лешева за које други сведоци неспорно наводе да су се ту налазили и каснијих дана па све до 30.03.1999. године када је неспорно извршен увиђај, о чему постоји и записник који је првостепени суд такође ценио. У том смислу и веће овога суда је мишљења да правдање овако крупних нејасноћа у исказима ових сведока, искључиво чињеницом да су они помешали дане и догађаје о којима је реч, при њиховим изричитим тврдњама да су учествовали само у једном догађају и при свим осталим недоследностима, нарочито у исказу сведока Вељковића Велибора о којима је раније било речи, није прихватљиво, што разлоге првостепене пресуде чини у знатној мери нејасним.

3.1.3 Закључак и упутство за поновљени поступак

Имајући у виду наведену битну повреду одредаба кривичног поступка, Веће овога суда је нашло да је првостепену пресуду нужно укинути у делу који се односи на окривљеног Репановић Радојка и вратити је у том делу првостепеном суду на поновни поступак.

У поновљеном поступку првостепени суд ће поновно саслушати сведока Вељковић Велибора на околности читавог догађаја, а посебно да ли је, када, и на ком месту од окривљеног Репановић Радојка чуо наредбу да се крене у напад и убијање албанских цивила у делу града поред Рештанског пута, те да ли је одредио групу припадника полиције ОУП-а Сува Река и издао наредбу да заједно са припадницима цивилне заштите лешеве убијених лица утоваре у камион и одвезу са лица места. Поред тога, сведока је потребно саслушати и на околност да ли је и ко био присутан издавању овакве наредбе, да ли је било ко и било када и на који начин утицао на њега да терети окривљеног Репановића или му сугерисао да је само потребно да потврди оно што су неки други сведоци већ рекли. Поред тога, првостепени суд ће у поновљеном поступку исказ сведока Вељковић Велибора детаљно ценити у склопу исказа свих раније саслушаних сведока и материјалних доказа, посебно у склопу записника о увиђају од 30.03.1999. године, и по потреби ће неке од раније саслушаних сведока на околности сведочења сведока Вељковић Велибора поново

саслушати. Након овако спроведеног поновљеног поступка првостепени суд ће брижљиво оценити исказ наведеног сведока у склопу свих осталих чињеница и проценити да ли исти представља поуздан основ, а нарочито имајући у виду да је реч о једином непосредном доказу у погледу евентуално издате наредбе од стране окривљеног Репановић Радојка, да би се на њему могла засновати осуђујућа пресуда и о оваквом свом ставу ће дати јасне и непротивречне разлоге.

IV

**ОДЛУКА О ПРОДУЖЕЊУ ПРИТВОРА ОКРИВЉЕНОМ РЕПАНОВИЋ
РАДОЈКУ (ДЕО III ИЗРЕКЕ ПРЕСУДЕ)**

Имајући у виду да је донело решење којим се укида првостепена пресуда у делу који се односи на окривљеног Репановић Радојка који се налази у притвору, Веће овога суда је на основу одредбе члана 389. став 4. ЗКП-а, пренецпитало да ли и даље постоје разлози за притвор према окривљеном. У том смислу, Веће овога суда налази да, како се окривљеном ставља на терет извршење кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142. став 1 КЗЈ у вези члана 22. КЗЈ, за које је законом прописана казна затвора од преко 10 година, а имајући у виду посебно тешке околности дела које се огледају у повезаном деловању већег броја лица према више оштећених, те проузроковану последицу у виду лишавања живота више лица међу којима и жена и деце, и даље постоји законски основ предвиђен чланом 142. став 2. тачка 5. ЗКП-а, за продужавање притвора према окривљеном.

Због свега наведеног, Апелациони суд у Београду – Веће за ратне злочине је одлучило као у изреци пресуде у смислу чл. 388 у вези чл. 391 Законика о кривичном поступку.

Записничар,
Росанда Цевердановић-Савковић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,
Синиша Важић

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Светлана Антић

Потврђује се да је ова фотокопија истоветна са својим изворником - преписом, који се састоји од 42 стране.

Исправа са које је извршено фотокопирање налази се код овог Суда у предкупу _____
К.В. 206 (КПо2-14/10)

Такса из Тар. Бр. _____ Закона о републичким судским таксама наплаћена је и поништена.

ВУЉИ СУД - ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ

У Београду 20. 10. 2010 год.

Свакодневни радни

